

GAZETA LITERARĂ

Anul II. nr. 9 (51) - Joi 3 martie 1955

ORGAN SĂPTĂMINAL AL UNIUNII SCRITORILOR DIN R.P.R.

6 pagini 50 bani

Pentru pace, împotriva ațîțătorilor la război

Descîntec

A ieși la drum ca toți să-l vadă
Șarpele cu clopoței în coadă.
Șarpe, cînd te doare capul
Ieși la drum și-ți cată leacul.
Da nu-i șarpe, ci e om, de-i om
Cel ce amenință cu atom.
Șarpe, cînd te doare capul
Ieși la drum și-ți cată leacul.
Om o fi, dar nu e om de treabă,
Iar pentru viață nu-i podoabă.
Șarpe, cînd te doare capul
Ieși la drum și-ți cată leacul.
Sisiie din limbă ca dolarul
Cînd bancherii-și umplu buzunarul.
Șarpe, cînd te doare capul
Ieși la drum și-ți cată leacul.
Are slugi în jurul său — năpîrci
Ce-au scăpat cîndva de cocostîrci.
Șarpe, cînd te doare capul
Ieși la drum și-ți cată leacul.
Sînt năpîrci cu zvastică pe frunte,
Și mai mari la trup și mai mărunte.
Șarpe, cînd te doare capul
Ieși la drum și-ți cată leacul.
Țin cuțite-n dinții găunoși
Și li se năzare totul roș.
Șarpe, cînd te doare capul
Ieși la drum și-ți cată leacul.
Dar pe drum trec oameni cu ciomege,
Merg la treburile lor, se înfelege.
Șarpe, cînd te doare capul
Ieși la drum și-ți cată leacul.
Șarpe tu, cu coadă sunătoare
Mi-e că te vor spinzura la soare.
Șarpe, cînd te doare capul
Ieși la drum că-ți știe omul leacul.

Mihai Benlic

Adresa falsă

Pe negrul Simon Lenfort
Mulțimea l-a lînsat în Jackinport.
Pe vremuri mai făcuse și el cîte-un păcat,
De-aceia către iad s-a îndreptat.
Abia ajuns și-un diavol îl și-nșfacă
Și vrea să-l zvîrle-n focul cel veșnic și să-l coacă.
Dar Simon Lenfort stă pe loc și zice:
„Domol! domol! Nu te grăbi, amice!
După cum văd, cu graba, după moarte
Am nimerit în altă parte.
Acesta-i iadul fioros și hid?
Acesta-i locul veșniciei osînde?
Nu pot, pe cîntea mea, decît să rid
De-aceste carne blege și plîpînde.
De foc risipă faceți cit veți vrea,
Degeaba, că eu nu mă sperii!
Cînd culegeam humbacu-n toiul verii
Mai tare soarele mă dogorea,
Și-o veșnicie de-ar fi să mă frig
Tot n-am să uit cum iarna-mă-ncovrigam de frig.
La post vreți să mă puneți pe vecie?
Mai foame ca în viață nu cred c-are să-mi fie.
In smuulă să mă fierbeți cum vă place:
Mai negru decît sînt nu mă veți face.
Drept să vă spun, cîrîc ar fi de grele
Aceste carne hărăz' te mie
Tot n-ar putea întrece-n grozăvie
Necontenita cazn' a vieții mele.
Căci pin-a nu ajunge la voi pe negîndite
Eu negru-am fost, în Statele Unite”
Pe gînduri cade dracul. Slobode-apoi cuvînt:
„Tu-n iad ai fost de mult, chiar pe pămînt.
N-ai nici un rost pe-aceia să mai stai.
Cărbănește-te și du-te-n rail!”

Alfred Margul Sperber

În romînește de Al. Philippide

Atîtea-s de făcut

Cîți ani s-au scurs de la război încoace,
Să nu ne fie zilele deșarte,
Tot ce-am durat, durarăm pentru pace
Și pentru om. Nu pentru foc și moarte.
Ni-i dat un ev de luptă și lumină
Și-i drept c-adezea nu găsim hodină.
Cînd ziduri vechi sub tirăncop se dărmă,
Cine-ar putea — nepăsător — să doarmă?
Multe-am făcut, dar cîte-s nefăcute!
De pietruit au mai rămas șosele
Și mai avem de cucerit redute
Și încă nu ne-am avîntat spre stele.
Uramii mult avem de smuls din stîncă.
Sînt cîmpuri încă neînsămîntate
Și sînt orașe neclădite încă
Și cîrtece, ce n-au mai fost cîntate
Și pîn-ucum n-a părăsit planeta
În zborul ei de fulgere, racheta.
Mai e pe undeva o fărîmă steapă
Și-o lacrimă ce încă-i neuscătă,
A mai rămas de instrumant vreo harpă...

Da! Pacea trebuie și poate fi salvată!

Victor Tulburo

Spre infinitul atomului

Cobor spre infinitul tău, atom,
Cu facla îndrăznicii strînsă-n mină.
Ce vie-i îndrăzneala mea de om!
Nimic în umbră nu vreau să rămînă
De cînd nu-s numai om, ci comunist!
Răcnește-n beznă-un crivăț, dar rezist,
Și ca în peșteri mari, subpămîntene,
Iucesc mînașii lîngă gheene.

Cobor cu îndrăzneală dar, păsînd,
Orbește-o mină-n lături o întînd
Că-i cale nici de gînduri străbătută.
Și calea mea abia e începută...

Sînt poate-abisuri fără fund aici,
Și s-au ascuns din timpii fioroși,
Cu dinți de săbîț și cu ochi coloiși,
Jîvine groaznice, cu labe cînci.
Sînt poate fluvii de topită piatră,
Și orice fosnet e un tunet greu,
oricînd pot da peste-a pierii vatră...
Și-abia sînt la-nceput pe drumul meu.

Din cînd în cînd scîlipesc, apropiat,
comori grămci, se-aud cîntînd cascade
de mii de-orășe le-ar fi luminat
de nu s-ar fi ascuns de noi, nomade.

Și totu-i mișcător, și-n fața mea,
ațîț cit vîd, în fulger de-o clipită,
se-acoperă cu-orășe cîmpe de nea
și lanuri cresc în stîncă-ncremenită.

Cobor în infinitul tău, atom,
și ceru-ntreg cu mine se coboară,
ating cu mina luna de neon
și Jugiter pe lîngă tîmple-mi zhoară.
O clipă, și din nou e beznă grea,
Și cum să prind minunile-astea toate?
Poate pe-aici sînt geruri însoțate
ce vor să sfărme-n dinți și lumea mea!
Cobor în infinitul tău, atom,
scîlipesc minuni, și grota mă apasă.
Dar eu din grota mă făcut-am dom,
și fulgerul l-am luat argat în casă!
Nu de ascunsă fiarelor foire
mă tem! Am leacuri pentru fieceal!
Sînt comunist, și poț în amintire
atîtea stavili, și atîtea fiare!
Nu fluviile de jăratec, lava,
nici clătînarea munților posad,
nici vînturile-ncinse ca otrava,
nici legioanele de vircolaci, —
la alteva urechea mi-e-ațîntită,
și-ascult la price pîș, înaintînd.
Se-aude, parcă-o mergea ferită,
e cineva, un om, pe-aici pîndînd.
De-i om, el poate să asmută fiara,
la fel cum eu pot ca s-o îmblînzesc,
el poate-ncinge-un vifor diavolosec,

cum eu ghețarii-i pot tapi, ca ceara.
De-i om, el poate fluviul să-l reverse,
cum eu îl pietruiesc și-l leg în pod,
el rîunții-i poate cobori-n averse
cum eu puhoalele pot să le-nnod.

Și-n infinitu-atomului, la pîndă,
l-aud umblînd, cu pasul luncat.
În fața noastră-i beznă grea, flămîndă
Un pas abia, ațîta am intrat.
Un pas abia, și cite ne deosești,
atom avar și pus pe îngrozire!
Cum ai crezut de ochii omenești
că poți să te ferești la nesfirșire?
Tot urlă moștrii tăi și se frîmîntă,
din lanțuri milenare poate scapă, —
dar urletul lor nu mai mă-nspăimîntă!
Să stea, așa, în lanțuri, pînă crapă!
Eu vreau comora ta s-o scot în lume,
și cum mă știi de neam navigator,
pe-oceanul vast al anilor în spume
vreau să gonesc spre omul viitor!

Cobor spre infinitul tău, atom,
cu facla îndrăznicii strînsă-n mină.
Se-aud, tîrîș, aceiași pași de om
ce-ar vrea cu fiarele doar să rămînă.
Eu tot cobor... Și pasul l-aud iară.
Dar omenece e pasul, ori îmi pare?
Nu! Cine vrea să scoată-n lume fiare,
născut de-același scrișnet e — tot fiară!
Și strig atunci, în spațiul infinit,
să mă aude, drept, armăritorul:
— La fiare nu umbra! Căci nimic
vei fi chiar tu, care-mi rîvnești omorul!
Să nu descui din munți prăpădul, nu!
Eu, cel ce știu să stozc din nori și ploaie,
poț năpusti asupra-ți vilvătăia!
Mă poți zdreli — dar tu pieri-vei — tu!

Și bolșile vulesc de glasul meu,
și noi comori strălucim în lături.
O, lumea-ntreagă poți s-o-mbraci, mereu
în proaspătă mătăsă, ca de-omături.

Cobor spre infinitul tău, atom,
și-l luminez cu griji, fără grabă.
Tot ce deosești, e numai pentru om!
E vremea să te pregătești de treabă!
Eu voi închide fiarele din tine,
și aprinzîndu-ți soarele ascuns,
cu mina mea l-oi ridica mai sus
în calea omenirii care vine.
Cobor spre infinitul tău, atom,
cu facla îndrăznicii strînsă-n mină.
Ce vie-i îndrăzneala mea de om!
Răcnește-n beznă-un crivăț, dar rezist,
nimic nu vreau în beznă să rămînă
de cînd nu-s numai om, ci comunist!
Mihu Dragomir

Scrisoare din odaia de lucru

Hirtia, albă ca Sahara,
Chiar propriile țări, de-o fi,
Trec lunile, — m-apucă vara —
Răzbii, din drum, măcar un sfert?
De boală tu mă-ntrebi anume!
M-am vindecat... Nu vezi? Sînt
viu.

O, toate bolile sînt glume...
Eu sînt bolnav, dacă nu scriu.
Pe rafturi, vrafuri de dosare,
Pe-un scaun, manuscrise vraf.
...Să cred, demenței nucleare,
Că lumea se va face praf?
N-am colindat, poet, prin lună,
Ci-n lume și prin țara mea.
...Să fii tu stema căpeșună
Pămîntule, iubită stea?
Dar nu sînt singur în odaie...
Mă ia din lucru, nu-mi dă pas,
Un glas de zgură și vâpsie
Un cîrîc, un comic glas.

Un papagal — dresat nemțești —
Nervos, ca scuturat de frig,
M-apostrofează, se zburlește:
„Krieg!...” strigă papagalul.

„Krieg”
— „Război”? mă-ntrec spre el.
El bîne
N-ai fantezie nici de-un dram!
Te rog, nu te răsti la mine.
Chiar împotriva lui scriam.
„Război” te-a învățat stăpîn-tu:
De zece ani strigi „Krieg” și
„bum...”

Dar el a îngrășat pămîntul
La noil... Ucele este-acum.
„Pe-aceia, dragul meu, mimîndu-l
Nu-i pentru noi un ideal.
Să spui ca el, nu tu, nu singur,
E-un ideal — de papagal.
„Holbind spre oameni zări de
grează,
Noi mercenari și noi despoți
Pe Hitler papagalizează...
Ca Hitler vor ajunge toți!

„Atomul?... Mutră încrunțată,
(...Lung, papagalul mă privea)
Puterea nucleară toată,
Cit visul meu, nu poate ea!

„Că unii — socoteală proastă! —
Chiar propriile țări, de-o fi,
Că fîndări mici dintr-o fereastră
Din harta lumii le-ar zvîrli?
„Pe cei care visează-nt-una
Un cosmic, uriaș omor,
Scribită-i va pleznă și luna —
Enorm scuipat, pe fruntea lor.

„Pămîntul tot cit e de mare.
N-o fi un pot de giscă prost
Să-l invirtească, în frigare,
Bancherii lumii, contra cost...
„Oricît de greu va fi, bătrîne,
— Îți las, poftim, aceea, scris —
În oameni veșnic va rămîne
Loc de nădejde și de vis”.

„În fașă-mi, înclinînd căpoșorul
Suride — limpede și grav —
Întîmîpîndu-și viitorul,
Al Mhaelei chip suav.
Și-o statuță — demodată —
Pe masa mea ai mai vedea:
Justiția, la ochi legată,
Dar care ne va judeca...

Pe masă, unde mai stătura,
Mai stau și-acuma cărți, scrisori;
Și-o turli în miniatură,
De la prietenii sîndori;

Și-o poză, e-un scafandru, care
Și-a seos capacul lui rotund,
Să tragă aer și — se pare —
Să se întoarcă, iar, la fund.

„Ca-nt-ur un hodgee fum de
tutun el
Deschid ferestrele, firziu,
Trag două guri de aer bune —
Și repede, mă-ntorc să scriu,
De-aceste dragi ființe toate
Care vor duce — ne-nfricate —
La moarte, moartea din atom...”

Nu vrem pămîntul, — un luecafar
Gonind prin bolți, pustiu,
proscris.
Nădeidea omului eu apar
Și-atomul, sfînt, al unui vis!...

Cicerone Theodorescu

Socoteală greșită

El, marele zaraf, războiul,
stă, socotînd de zor, mereu,
cum ar fi chip să ne prefacă
subțirii nervi, în aur greu.

Ne-a socotit întocmai, totul:
mușchi, oase; viața pentru el
procente sînt. La cursul bursei
dă cursul — sînge din măcel.

Cu gramul creerii măsoară.
Și cifrele, de nu dau gres,
dolarii-ori mărele se-adună
sub rubrici lungi duhînd a leș.

Trei cenți un degetar de sînge?
Acesta-i cursul azi? Poftiți!
Dar spun: fiți mai modești oleacă,
atunci cînd cenții-i socotiți.

Căci părul năclăit de sînge
și carnea sfîșiată pot
s-asigure, de vreți, prea bine
dohîzni și capital, și tot!

Dar toate astea împreună
— pe graiul nostru cel deschis —
se cheamă OMI! Nu, nu-s doar
fibre,

ci și vieță, doruri, vis.
Gîndească cei ce vor din sînge
să facă aur sunător:
ce n-au pus ei la socoteală
e cruntul pumn răzbușător.

Majteny Erik
În romînește de Eugen Jebeleanu

Acolo unde sînt masele

— De vorbă cu poetul NAZIM HIKMET —

— Prin telefon de la Budapesta —

L-am revăzut pe Nazim Hikmet
la Congresul partizanilor păcii din
Republica Populară Maghiară, al
patrulea congres care s-a ținut zi-
lele acestea la Budapesta.

Unul din cele mai emoționante
momente a fost acela în care aciri-
ta Meszaros Agy a recitat în limba
maghiară poezia lui Nazim Hik-
met: „Fetișa moartă” în traducerea
lui Benjamin Laszlo. În cuvîntul
pe care el însuși l-a rostit la con-
gres, Nazim Hikmet a făcut un fră-
gesc apel la toți artiștii maghiari,
poeti, muzicînti, pictori, să creeze
noi cîntece, noi poezii, noi ațîșe și
lablouri împotriva războiului ato-

mic și a reînarmării germane.
„În cele 20 de zile de cînd sînt
la Budapesta — a spus el — am
lucrat patru texte de cîntece pentru
pace, împotriva războiului atomic.
O spun pentru a da un raport per-
sonal în fața congresului. Chem
poetii să scrie mai multe și mai
bune cîntece decît mine”.

Înt-o convorbire pe care am a-
vut-o în timpul uneia din pauze,
Nazim Hikmet mi-a împărtășit, cu
insufleșirea care îl caracterizează,
cu acia lumnă acivă care radiază
din ochii ațîț de albaștri și ațîț
de tineri, cîte ceva din planurile și
din părerile lui despre rolul poeziei,
astăzi, în aceste zile hotărîtoare
pentru soarta omenirii. Mi-a vorbit
despre diversele forme agitatorice
pe care trebuie să le îmbrace poe-
zia, acum cînd are un cuvînt ațîț
de greu de spus pentru trezirea
conștiinței omenești.

El este convins că pot fi găsite
și „regăsite” nenumărate moduri
de colaborare între pictori și poezi,
poeti și compozitori, compozitori,
poeti și actori care să facă idelle
noastre despre pace să ajungă în
cercuri tot mai largi și în tot mai
multe conștiințe.

— Poezia să ajungă acolo unde
sînt masele. Pe stadioane de sport...
Da, da... Pe stadioane! În pauze să
se recite poezi pentru pace! Să se
cînte cîntece împotriva războiului
atomic. Și la circ... Da, da și la
circ... Și la teatral de estradă...”

Am stat mult de vorbă despre
poezie, despre misiunea ei, despre
extraordinara ei formă.

Poezia „Fetișa moartă”, care s-a
cîntat la congres — și pe care o dăm
în tălmăcire romînească, — e unul
din cele patru texte de cîntece scrise
recent de către marele poet turc.

Fetișa moartă

Bat ușor din ușa-n ușă,
bat mercu, fără-ncetare.
Dar s-apa: la voi eu nu pot.
N-are chip cel mort, nu are.

Am murit la Hiroșima.
Zece ani s-au scurs, firește.
Eu am șapte ani ș-acuma.
Mort, copilul nu mai crește.

Mai întii s-aprîne părul,
Ochii-n făcări îmi pierzîr.
Scrum rămas-am, praf rămas-am,
Vînturi mari mă risipîr.

Nu cer de la voi nimica.
Nu mai cer zaharicale,
Un copil ce-a ars ca paiul,
nu mai vrea să-l ție în poale.

Bat ușor d'n ușa-n ușă:
— Tanți, scrie! Nene, scrie!
Alți copii să nu mai moară,
Joacă fie, viață fie.

Nazim Hikmet

În romînește de Maria Banuș

Maria Banuș

Budapesta, 2 martie

John Foster Dulles, diplomatul călător

„Vă port la pieptul meu, popoare ale Asiei!”

Desen de PERAHIM, 1955.

A-NA SAU TARA PAUNTELOR

Debarie, la Sud-Est, unde se întâlnesc în hotar țările Shican și Su-Cia, vom da de fluviile Hun-Hi și La-Win. Vom fi în plină țară a păunților, la seminița I.

Aici, abia de câțiva ani prinde să se înființeze constituția libertății. Sclavi și stăpâni, trădări în legile lor străvechi. Nu concepuera lumea altfel ordonată.

Pe această treaptă i-a aflat armata populară, cu ani în urmă, la marșul peste o mie de muniți și fluvii. Seminița I purta grea dumșumie față de chinezi: mandarinii și împărații i număraseră printre fiare. Cum a văzut avânturile, seminița I s-a repezit la lucrurile strategice, cingetele, cu arcurile, cu topoarele și cu cîteva puști. Au tras și s-au minat cînd au văzut că dumșumii nu răspund, ci ridică în baionete semne albe. S-au adunat căpeteniile I, după slăbici, și se întrebă: ce fel de chinezi sînt cei ce vin, dacă nu aduc moarte și foc, în ce înțeles să se apropie și iar au tras, scoțînd semnele albe și făcîndu-și căpătîniile. Dar avânturile n-au răspuns cu foc nici de data asta.

Căpeteniile I s-au apropiat de comandări. Au urcat staturile îndelungii, au fost arinșe în amănuntul lor. Cînd căpeteniile I au înțeles că armata aflată în marș luptă pentru binele tuturor seminiților, au poruncit să se lase în jos arcurile și puștile. Să se repedă unul în sat, să aducă cel mai voinic și cel mai crescat cocos... După ce cocosul a fost ardat, i-au tăiat grumazul și i-au scors singele într-un vas mare cu vin. Au băut înții căpeteniile I, pe rînd. După aceea au băut comandăriții roșii, după niște legi străvechi. Apoi, căpeteniile și-au tras trasele înfiore de la soad, au scos armarele, tunurile și pițele, înmîndu-le oaspeților. Așa au făcut ei legămîntul cu sclavii lui Mao Tze-Dun, și-a rămintă prieteni. Ani nu trecut de atunci și peste China „au bîntuit vînturi teribile. S-a revîrsat de multe ori Yang-Tse, Tigrul galbîn, peste păminturile stropite de singele războaielor. Epidemii au secerat populații. Foamea a costat și ea milioane de oameni. Diavolii din Insulele Vulcanice au cotropit țara, trezind-o prin ascuțitul săbiilor cumbale și simucîndu-se prin harokii, la cele mai mici înfrîngeri. Apoi, legenda armată a opta și-a cules cîntecul biruinții, aruncîndu-l pe Cian-Kai-Shek la marginea continentalului, în Tarvan. În 1949, cînd s-a arătat iar

avangarda armatei biruitoare, seminița I s-a tras iar la strîmtoare. Vechile căpătîni pîierăseră în anii de zbucium. Nu și mai amînea nimeni de legămînt. Oștenii I, bine înzestrați cu puști, au încornurat patru-le și le-au luat în sclavie, după rîndu-țel rugîntele de vechime. Au urmat vorbe între stătele: stătele I erau neînduplecate: soldații vor rămîne sclavi, pînă la răscumpărare: stătele vor avea oști și oșteni; stătele vor rămîne muniți ca ei n-au nici o legătură cu mandarinii Chinei de demult, cei ce uciduau seminița I și i treceau satele prin foc; noua căpetenie a țării e Mao Tze-Dun, venit pe temutul dreptății între neamuri, au venit cu prietenie, să rennoiască legămîntul din vremea marșului peste o mie de muniți și fluvii... Cînd stătele I au dat semn din capete că nimeni nu și amînește de un astfel de legămînt, s-a arătat un moșneg; își amînește el, legămîntul s-a făcut, într-adevăr, și trebuie cîștit după datele războiului.

— Atunci, fie slobozi sclavii lui Mao! I-au hotărît căpeteniile I; și e liberînd soldații, au băut iar din cupa legămîntului.

După o vreme, cînd s-a hotărît la Peking ridicarea seminiților înapotele la rangul secolului, s-a dus la seminița I, Ciang-Ciung, președintele țării Yunan. A întrecut de nevoie obstacole de școli, de doctorii, și a răscumpărat răscumpărat căpeteniile I cu demnitate: — Într-adevăr, sclav al lui Mao... Du cuvînt stăpînului tău că mulțumim de binele ce vrea să ne facă! Într-adevăr, bătrînii noștri își amînește ce spuneau alții bătrînii de la alți bătrîni: am avut scrieri în vechi timpuri: se scria de la dreapta la stînga, încă mai păstrăm cărți colorate. Sînt cărți de ghicitori și calendare. Însa a trecut parca peste seminița noastră o companie cumplită. S-a lăsat de îndelincitările minții, din străvechi ani. Între noi cei de azi și cei vechi cu oalgrăii și cîntăreții lor, se află o noapte lungă... Iată, sclavule, cei vechi auveau jăcături, vezi trasele noastre cu înfloriturii și cîmăfuri? De la cei vechi le-am moștenit...

Minat călătina din cap Ciang-Ciung: cum i se va reda această seminița arta și civilizația și cum se va putea înfrîna simțămîntul libertății? dorința de adevăr a sclavilor la stăpîni și dorința de libertate la sclavi? Se punea istovii acest proces print-o lege? Poate anulă un decret stădile timpului? Nu. La seminița I trebuie muncit mult, cu bînzorul; grea și delicată muncă va fi sădirea pomului minunat al libertății... Ciang-Ciung a rămas adîncit în gînduri; tăceau căpeteniile I. Ciang-Ciung și-a ridicat deodată capul, a întrecut domot: — Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

— Poate alii călătorii vrododă dincolo de Hun-Hi, de a pădurea natală... Dacă alii călătorii, alii văzut pre-tutîndeni oameni liberi...

i-au izbit și i-au risipit valurile timpului. Au rămas puțini de tot, abia câteva sute de mii. Sînd în manganii, cîteodată oțtează către munții Bummei și Taiandei, unceri străvezii oa niște noțuri de mărgean.

Văzînd portul și obiceiurile seminiților din Sud-Vest, nu li grea călătoria și nu li încheipie vremurile vechi ale migrațiunilor. Cred că I au avut totdeauna aceeași viață lucrată din banos, cu miner de lemn, cu gătele de lînă colorată; o poartă după cap, așa fel ca s-o repedă în sus cu mîna stîngă, cu apucea dreaptă și să dea lovitura în aceeași clipă. Pe mîner se vedă răboaiurile morților. Ni-i putem închipui la vremea migrărilor de demult, venind către Yunan, unde aveau să se izbească de seminița Miau în cîngere din Est; cu Ciung-Po și Ca-Oa, în cîngere din Vest. Multe izvoare grîesc mai cu seamă despre seminița Miau, fauritoarea din vechimi a țării Ta-Li. Ming-Cea au avut de demult o putere armată temută. Au cucerit cetatea puternică Cen-Tu; au dat înflorire agriculturii; și artelor: poeziei, picturii și arhitecturii. Monumentele țării Ta-Li se vad și azi, cu toate distrugerile mongolilor din dinastia Yuan. După năruial lor păstoria din Miezul nopții, ridică la o putere însofămintătoare în istorie, au ras de pe fața pămîntului tot ce era statornic. Așa a fost și țara Ta-Li distrușă, în anul 1276. Azi mai trăiesc pe cenușa gloriei și pe ruinele monumentelor, 580.000 suflete Ming-Cea. Puterea populară i-a găsit în plin feudalism.

Lîngă Burma, pe fluviul Lu, vom afla seminița Tai, cu o străveche cultură. Au cărți de șapte secolii, scrieri cu vîntul acului, pe frunze de Colan fierie în uleiuri. Romanul popular „Hanul și cei trei feciori ai săi” își are și azi convenita celebritate. Dar ori încoțru va apuca, străinul va înțili noroade deosebite, însușile în imensitatea poporului chinez, lăstate în urmă de către deținătorii de altă dată ai culturii și civilizației. N-am moștenit nimic de seminița Trum; și nici de altele; aveam să înțilească la Cum-Ming, trimis de-a lor, la Institutul minorităților naționale, înființat în august 1951.

Cunoscind treptele unde au rămas aceste seminiți față de secol, te întrebă cum e cu puțina adunarea lor sub același acoperămînt? Unele se aflau în comuna primitivă. Altele nu știau ce e legea libertate. Altele erau în plin feudalism. Cele mai multe n-au avut nicodată alfabet și nici grai unitar.

Cînd am intrat în Institut, nea întîmpinat Ciang-Pao-Ciung, rectorul, un general celebru. Și Ciang-Ciung, cel înființat la seminița I, și Yang-Leang, tustrei, conducătorii țării Yunan. Lîngă ei se afla Y-Ven, o fată din seminița Tai, înaltă, negricioasă și cu turban alb; și alte două fete din Tai, mici, cu turbane negre, cu podoabe de argint și cu pantofi înfloriți. Lîngă ele stă flăcăul Ai-Ca, din Ca-Oa, cu fes înalt de pîslă, cu saibe de aramă în urechi. Și fata Lu-Tse-E, din Miau, ne zîmbea din buzele rumene și din dinții albi; la spatele lor stăteau tibetani, aspri sub cușmele de tîgru.

Ne zîmbea și o fată neastîmpărată din La-Shi; și fata A-Tsan stă liniștită și ne privea; și o altă fată, voinică și domoală, din Li-Su; erau și feciori mulți, cu turbane negre, înmîni cu brile galbene. Au poartă să cînte instrumentele. Suna căld cîmpului Lu-Sin ai seminiței Ca-Oa; viiau tobele gătite cu pene de pînă. Așa am intrat în cea școală a seminiților, într-o dimineață din primăvara eternă. Am tresărit cînd i-am revăzut pe Buddha cel peste munte de voinic. Ne făcea semne de prietenie, ne poțea cu brațul gol ieșit de sub mantaua din păr roșietică de dromader. Lamași tibetani, în vestiminte galbene, stăteau mai de o parte în grup cuvincios. Erau și oameni din I, laolaltă sclavi și stăpîni; și cîțiva din Ca-Oa, Ciung-Po și Li-Su. Printre ei tot înțea săși face loc o fată cu de 18 ani. De sub sprîncene plină sub bărbie avea un vâl albastru cu punctioare dese. Izbutea să și scoată capul din mulțime și să ne zîmbescă din ochii negri, umezi și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

— De ce poartă vâl? I-am întrebat pe Ciung-Tsu-Di.

Prietenul meu a zîmbit cu tristete, a clătînit din cap.

— Dar ne-a luat înainte valul oamenilor și n-am mai văzut fata aceea sprintîndă, înfășurată în pinze albe. Am intrat în clădirile Institutului. Ciang-Pao-Ciung a binevoit să ne arate cum învătă toți acești trimiși ai seminiților din margini. Înții, din adunarea lor aici, se învederează grija de om. Cine ar fi luat în seamă, odinoară, aceste plcuri omeșești? Împărații și mandarinii i-au fugărit mai înapoi în ere, în adîncul pădurilor. Din pricina aceasta pădurea înregulilor popor chinez ură și dumșumie înfricoșată. Băteu război vesnic oștîlîr muncii și luminoși și din gura proaspătă, cu dinți albi, tari.

grăți înții cu oamenii lor mai înaintați, cu căpeteniile. Și au fost aduși aici înții oameni înaintați; de pîldă lamașii din Tibet; trimișii noștri s-au purtat, în mijlocul lor, mai mult decât omeșește. Cînd au văzut că noua ordine chineză le vrea bine făcută pe jumătate, așa s-au adunat aici o mie oți sute opșprezece oameni, din patruzeci și șapte de seminiți; sînt sclavi și stăpîni; sînt oameni din comuna primitivă, de la Ca-Oa și Ciung-Po.

— Iată... a continuat Ciang-Pao-Ciung. Sînt rînduții pe seclii, după treapta de dezvoltare. Cei din primitivism, Ca-Oa, Ciung-Po și Li-Su, sînt într-o seclie; Tai, La-Hu, Ha-Ni, aflați în feudalism, sînt în alte seclii; I și Miau, în alta; căpeteniile minorităților, oamenii lor veștici, cum sînt lamașii din Tibet, în alta. Multora le lipseau noțiunile de „patrie, de libertate”. Și le dezvoltă aici. Alții nu cunoșteau lucrurile cum sînt de pîldă vasele. Cei ce credeau că locuințele de zid și cu etaje sînt construite de zei, vad cu ochii lor cum construiesc case oamenii...

Tăceam cu toții. Afară se luau ce-țurile primăvănăte. Ciang-Pao-Ciung graia lui și Ciung-Tsu-Di ne tălămea cu glasul lui cald și scăzut. China, cu vechimile ei multimilenare, nu se grăbește în dezlegarea lucrurilor. Un simplu decret ar fi desînțit sclavia, dar numai pe deasupra și nu în adîncul sufletelor. Aceasta n-ar fi fost revoluție, ci birocratism în ființă. Grija de oameni, dragostea față de securitatea proprii poronește dragoste și răbdare.

După ce ies de la școala din Cum-Ming, stăpînii își eliberează sclavii de bună voie; sclavii duc în satele lor mesagiile libertății; cei mai înversunat stăpîn, după istovirea școlii, devine cel mai înversunat luptător împotriva sclaviei. Se istorisește astfel despre un mare stăpîn din Ti-Hun ridicat cel dintîi împotriva uricilor legiunii. A dat drumul oamenilor, întorcîndu-se cu scribă asupra apucătorilor din bătrîni. Viața se schimbă astfel, călînd, treptat, pe măsura creșterii conștiinței. Cel mai de seamă lucru învățat la Cum-Ming, e unitatea tuturor popoarelor cuprinse în frumăritile chineze. Vine apoi egalitatea în drepturi a tuturor, fără deosebire de religie, de culoare, de singe. Ajutorarea întreolaltă este o altă lege învățată la Cum-Ming. Și se mai deprinde acolo prietenia între oameni, în locul vrajei de odinoară. Ei, duc aceste legi noi acasă, pe Hun-Hi, pe Lu în hotar cu Burma, ori în Tibet, leagănu singurătății aspre și lamașilor. Poate arunca bățul aspru, seminița Ca-Oa, dintr-o dată? Înții trebuie să i se arate bunătețe plugului, uneala civilizației. Această experiență o au de sădit cel ce învătă la Cum-Ming. Ei vor în această președînt de sfat, vor duce la pîrîntii și frații lor cunoșterea elementară a igienei și medicinii. Il vor învătă ce pămîntul dă rod înființat, dacă vor zvrîli bățul și vor folosi plugul. Experiența școlii de la Cum-Ming a dat roade doar în țările noi. La Ciung-Po, Ca-Oa, ca și la Li-Su, plugurile brăzdează giile. Sărăcia, foamea, dispar treptat. Oamenii nu mai umblă aproape goi.

Eram adîncii în ascultare și nici n-am băgat de seamă cum stau în prag, între două vase mari cu palmieri, citeva lete în rînd. Înții era Y-Ven, cea înaltă și negricioasă din seminița Tai; o urmau celelalte trei din Tai, cu turbane negre; în urmă se vedea fata cu vâl pe față. Toate aduceau cești cu ceai verde aburînd. După ce am sorbit din băutura amară, parumată cu iasmin, ne-am adîncit iar în ascultare. Afară se vedea pe acoperșurile Cum-Mingului, la capetele întoarse ale creștelor, pînă și pînăuțe de olane, scîlpind în soare. Se vedeau dragoni cu gurile căsăte, agățai de stîlpi, visînd în creștele cerului. Pe munții Vestului, creștele copacilor încrenții, semăna cu canavane de dromaderi. La ferestrele deschise cîntau păsările prin palmieri și prin bambuși, vestind alt ciclu de frunze și rod în primăvara fără de sfîrșit. Ciung-Tsu-Di tălămea cuvîntul lui Ciang-Pao-Ciung, în liniștea copleșitoare. Istovirea Ciang-Pao-Ciung mei departe cum învătă se înfățișa aici la Cum-Ming, răsare și religie. Mahomedani din hotarul Burmei și din Tibet, buddhiști, tao-ști, închinătorii la faclile văzduhului, la munți, la pietre și la toate grozăviile naturii, învătă că toți au drept și libertate de închinare în fața zeităților seculare. Lamași apurînd lumînările de santal, în marile temple din munții Vestului, de cite ori li îndeamnă inima și le cere ritul. Și nimic nu-i oprește pe cei încă înfricoșăți de marelă natură, să dea închinare tremurătoarelor astre astice. Această libertate în credință o duc avîntăcii din Cum-Ming la ei înăcasă. Buddha cel viu va rămîne reînscărua lui Buddha, și vor crede oamenii că reînscărua e cu puțintă și cit va crede ei însuși.

Stam și-l priveam pe acest Buddha; era un cioban săptos, roșu la față, muscular, cu ochii mari, negri, avînd în adîncul lor ceva din spaimete deșertului. Mai întrebam dacă el se crede într-adevăr reînscărua, că poartă în față zeităților seculare. Lamași apurînd lumînările de santal, în marile temple din munții Vestului, de cite ori li îndeamnă inima și le cere ritul. Și nimic nu-i oprește pe cei încă înfricoșăți de marelă natură, să dea închinare tremurătoarelor astre astice. Această libertate în credință o duc avîntăcii din Cum-Ming la ei înăcasă. Buddha cel viu va rămîne reînscărua lui Buddha, și vor crede oamenii că reînscărua e cu puțintă și cit va crede ei însuși.

— Nu cunoșteau țesutul. Impleteau fibre de bambus și așa își făceau vestiminte. Dacă găseau pînă, nu știau cum s-o coase. Și-o înfășurau în jurul trupului. Neamul felei A-Na se numără printre creștinii papistași. În vechi timpuri, au urcat pînă la ei misiționarii; după ce propovăduiau împărăria bîndictă, coborau la punctele strategice și făceau hărți pentru statele majore; uriasă masă de buddhiști a copleșit înecîntul loc să minția leopardată de cartografii M

In delegație

Acest fragment face parte din capitolul III al romanului inedit „Mitra”, care tratează evenimentele după eliberare, continuând acțiunea romanului „Străinul”, aflat sub tipar la Editura Tineretului. Întipăriturile se desfășoară în mediul sătesc, urmărind lupta Partidului Comunist pentru înfrângerea reformei agrare în zilele după instaurarea — la 6 martie 1945 — a guvernului democratic.

— Ce va scrie? Părele? Um? Un vâlcuș? Pește? Faceam țurcu? — Nu! Spuse răspicat Gligor. Dar cești nu se lasă. Bănuind că țărani au adus ceva și vor să vândă în oraș, le țărăni drumul, îi înghionțiră și seosseră din valul de câștitori care se îndreptă spre țesăre, gopându-l că vor să-i scape de control și că au un camion aflat, așa că toate se vor face cum e mai bine. Pavăl Bîtușea, măgulit de atâtea doveză de prietenie, surise larg și îi lămură: — Nu facem necom, noi. Nu! Ni-i în delegație... Merem să ne dea pămînt...

— Păi ce nu spui? Răci măruncelul roscovan care-l pisase pînă acum, îi dădu un brînci în piept și o luă la fugă de-a lungul trestierilor, dar fușeșeră prinși de alți mărunceli. — Zice că-i domni purți Pavăl, scribit. Te luge și apoi te îmbutășești. Într-o zi din fața gării, printre caroseriile de mărunceli, țărani își desăcură măruncelii. Era o hărnică și a sursoare, țăruncelii se făceau în dughimă, oamenii se trăgeau și se împingeau, ațafăți, gata să se încalce. Un țărancuș părăsi zăbura și îl ținea gura: — Hoților! — Toți orășenii sinteițe nește hoți, căpăre-ăți de oameni! Cei trei oameni lăștri din înghesuț, se opriră să răsucească o leacă și o porniră pe strada cea mare, în jos. Se înfrustră treceind prin carterul distrus de bombardament, amintindu-și cele văzute în război. Pavăl șopti, amărît: — Măi, călă truda prăpădită! Muncese oamenii, adună și... Mitra își înfundă clopuz pe sprințea și o luă înainte, încrunțat. Voia să ajungă mai repede: pămîntul trebuia luat din vreme, ca să aibă oamenii răzguș să-l muncesc.

— Un soare friv lumina orașul. Străzile mohoșite și murdare, acoșerurile ca țigăle sparte, țurulele cenușii, rugățile ale biserialor, pe care se așezau cîrînd cîrînd. Pavăl ar fi avut chef de vorbă și de cîteva ori chiar încercă să atragă însoțitorii săi să se înfrunțeze asupra cîrîndului pe linia care trecea din Mitra și Gligor, ca și cum s-ar fi înțeles, grăbeau pasul pe măsură ce se apropiau. În fața unui așez colorat de cinematograf, Pavăl nu se mai putu stăpîni. Rămase cu gura căscată în fața unei femei, mult mai frumoasă ca doamna notărită, înaltă, albă ca laptele și îmbrăcată numai într-o cămășuță de mătăsă, scurată. — Uitați-vă la ea, măi... Nărușnă... Je, uitați-vă... — O seroață, mormăi Gligor, scribit și scribit, lat. Se lăfășie în uliță... Mitra se întoarse spre ei și le spusese, aspru: — Cu ce vă pierdieți voi vremea?... Oamenii în toată firea...

— Că de asta nu vedem în sat, spusese stăpîn Pavăl și, tîmna repede la picior, se gîndi: „Măi și Mitra asta... ce neam de om”. Își dăduse aminte de ceea ce voia să-i spună lui Mitra, în fața de plecare, dar abia cînd se opriră în fața câmpului galben, cu poartă grea de fier, pe care era o tablă mare, roșie: PARTIDUL COMUNIST DIN ROMÂNIA, îndrăzni să-l tragă de mîncă: — Auzi tu, așa să știu... eu nu mă scriu... Mitra ridică din umeri. Se oprî în fața chibșului de la intrare și se înocă pe se îndreptarea din fața geamului. Înăuntru, un om cu părul alb — lui Mitra îi se părură tare de treabă — vorbă la telefon. Mitra aștepta pînă cînd celălalt își scrie de a doua și răzîndu-și gîtlețul spusese apăsător, cu o voce reaspletată de fure: — Noi vrem să vorbim cu tovarășul secretar. Noi sintem delegații din Lunca.

— Mergeti sus, ridică omul din umeri, știți pe unde? — Om șăst, se băgă în vorbă Pavăl. Cu nu m-ș veniți din pădure... Cei trei urcau treptele de marmură, nășind în virtul picioarelor ca la biserial. Mîștit de curiozitate, Pavăl ținea în toate părțile priviri iscoditoare, să aibă ce povesti aceluia. Pe coridoare umbrau grăbiți oameni îmbrăcați sărăcăcioși. Mitra îi oprî pe unul dintre ei, își scoase pătura și-i întrebă unde-l poate găsi pe secretar. — Mergi înainte, tovarășe... Vezi?

— Ce paști, mormăi Gligor, supărat de neînțelegerea lui Bîtușea. Ce paști? Pămînt... Jos în cantină era un du-te vino, cereai zăpăd. Pînă se dumiriră cu trebuie dată hîrtia și de unde se ia mîncarea, asudăr, mai ales că era și cald. Se înghesușiră toți trei pe un colț de lavă. În jurul lor toți felii de oameni veneau grăbiți, mincua în două-trei minute, vorbind tot timpul cu glas tare. Pavăl își făcu o cruce mare. Clavea-i înghionțit. — Hei, tovarășe țăranc, lasă superștăvilă! Nu înțeleg cu ce-a greșit și se frîpse cu supă. Mîncarea era bună, numai pînă era tare pușină. — Unde-i delegația din Lunca? Se auzi un glas puternic. — Aici! În stînga! Toți trei dintr-o dată, se înfrunțară pe pămîntul vîlvos, se apropiară de el cu mîna întinsă. — Ștefan Gherasim... Hai, fratilor, dați-i zor. Avem un tren peste trei sferturi de ceas. Eu sint gata. Patem pleca. — Mîncarea nu le mai ținea. Gherasim se plimba prin cantină, bătea un umăr aici, arunca o glumă colo. — I-am tînar, șopti Pavăl. Oare s-o prîncepe? Da ce-i cu tine, Mitre, de taci așa? — Mitra se ridică deodată și împinse farfuria la o parte. — Mai lăsați-o dracului! Haldeți! Ne-om îndopa acasă! Gata! Strigă el spre Gherasim.

— Teșiră în strădă. Era spre amiază și forfoa orașului se mai potolise. Bătea un vînt subțire, care cufășea cerul, dar lumina soarelui era oarecum trîșă. Se zgribuliră. Nu le plăcea orașul. — Spre marea lor mirare, Gherasim chemă o birjă și îl făcu semn să urce. După ce se îndemnară, după cuvîntul se așezară pe bancheta acoperită cu plus și scurț, unsuros și rap. Pavăl își încrușie picioarele, apoi izbucni în ris. — Ca domni... clătînd din cap plin de admirație. — Păi nu sintem noi domni acum? Hai țăruncel, dă-i drumul! — Avură noroc să găsească loc într-un vagon. Tot timpul drumului, răspundînd la întrebările lui Gherasim, Mitra își spargea capul: ce fel de om e el? Pare cam zădărnîc și prea tînar. El ar fi vrut ca Gherasim să-l spună, fte și de zece ori, cum vor lua pămîntul, dar aceștia îl tot îndemna să-l poves-

— Ce paști, mormăi Gligor, supărat de neînțelegerea lui Bîtușea. Ce paști? Pămînt... Jos în cantină era un du-te vino, cereai zăpăd. Pînă se dumiriră cu trebuie dată hîrtia și de unde se ia mîncarea, asudăr, mai ales că era și cald. Se înghesușiră toți trei pe un colț de lavă. În jurul lor toți felii de oameni veneau grăbiți, mincua în două-trei minute, vorbind tot timpul cu glas tare. Pavăl își făcu o cruce mare. Clavea-i înghionțit. — Hei, tovarășe țăranc, lasă superștăvilă! Nu înțeleg cu ce-a greșit și se frîpse cu supă. Mîncarea era bună, numai pînă era tare pușină. — Unde-i delegația din Lunca? Se auzi un glas puternic. — Aici! În stînga! Toți trei dintr-o dată, se înfrunțară pe pămîntul vîlvos, se apropiară de el cu mîna întinsă. — Ștefan Gherasim... Hai, fratilor, dați-i zor. Avem un tren peste trei sferturi de ceas. Eu sint gata. Patem pleca. — Mîncarea nu le mai ținea. Gherasim se plimba prin cantină, bătea un umăr aici, arunca o glumă colo. — I-am tînar, șopti Pavăl. Oare s-o prîncepe? Da ce-i cu tine, Mitre, de taci așa? — Mitra se ridică deodată și împinse farfuria la o parte. — Mai lăsați-o dracului! Haldeți! Ne-om îndopa acasă! Gata! Strigă el spre Gherasim.

— Teșiră în strădă. Era spre amiază și forfoa orașului se mai potolise. Bătea un vînt subțire, care cufășea cerul, dar lumina soarelui era oarecum trîșă. Se zgribuliră. Nu le plăcea orașul. — Spre marea lor mirare, Gherasim chemă o birjă și îl făcu semn să urce. După ce se îndemnară, după cuvîntul se așezară pe bancheta acoperită cu plus și scurț, unsuros și rap. Pavăl își încrușie picioarele, apoi izbucni în ris. — Ca domni... clătînd din cap plin de admirație. — Păi nu sintem noi domni acum? Hai țăruncel, dă-i drumul! — Avură noroc să găsească loc într-un vagon. Tot timpul drumului, răspundînd la întrebările lui Gherasim, Mitra își spargea capul: ce fel de om e el? Pare cam zădărnîc și prea tînar. El ar fi vrut ca Gherasim să-l spună, fte și de zece ori, cum vor lua pămîntul, dar aceștia îl tot îndemna să-l poves-

— Ce paști, mormăi Gligor, supărat de neînțelegerea lui Bîtușea. Ce paști? Pămînt... Jos în cantină era un du-te vino, cereai zăpăd. Pînă se dumiriră cu trebuie dată hîrtia și de unde se ia mîncarea, asudăr, mai ales că era și cald. Se înghesușiră toți trei pe un colț de lavă. În jurul lor toți felii de oameni veneau grăbiți, mincua în două-trei minute, vorbind tot timpul cu glas tare. Pavăl își făcu o cruce mare. Clavea-i înghionțit. — Hei, tovarășe țăranc, lasă superștăvilă! Nu înțeleg cu ce-a greșit și se frîpse cu supă. Mîncarea era bună, numai pînă era tare pușină. — Unde-i delegația din Lunca? Se auzi un glas puternic. — Aici! În stînga! Toți trei dintr-o dată, se înfrunțară pe pămîntul vîlvos, se apropiară de el cu mîna întinsă. — Ștefan Gherasim... Hai, fratilor, dați-i zor. Avem un tren peste trei sferturi de ceas. Eu sint gata. Patem pleca. — Mîncarea nu le mai ținea. Gherasim se plimba prin cantină, bătea un umăr aici, arunca o glumă colo. — I-am tînar, șopti Pavăl. Oare s-o prîncepe? Da ce-i cu tine, Mitre, de taci așa? — Mitra se ridică deodată și împinse farfuria la o parte. — Mai lăsați-o dracului! Haldeți! Ne-om îndopa acasă! Gata! Strigă el spre Gherasim.

— Teșiră în strădă. Era spre amiază și forfoa orașului se mai potolise. Bătea un vînt subțire, care cufășea cerul, dar lumina soarelui era oarecum trîșă. Se zgribuliră. Nu le plăcea orașul. — Spre marea lor mirare, Gherasim chemă o birjă și îl făcu semn să urce. După ce se îndemnară, după cuvîntul se așezară pe bancheta acoperită cu plus și scurț, unsuros și rap. Pavăl își încrușie picioarele, apoi izbucni în ris. — Ca domni... clătînd din cap plin de admirație. — Păi nu sintem noi domni acum? Hai țăruncel, dă-i drumul! — Avură noroc să găsească loc într-un vagon. Tot timpul drumului, răspundînd la întrebările lui Gherasim, Mitra își spargea capul: ce fel de om e el? Pare cam zădărnîc și prea tînar. El ar fi vrut ca Gherasim să-l spună, fte și de zece ori, cum vor lua pămîntul, dar aceștia îl tot îndemna să-l poves-

— Ce paști, mormăi Gligor, supărat de neînțelegerea lui Bîtușea. Ce paști? Pămînt... Jos în cantină era un du-te vino, cereai zăpăd. Pînă se dumiriră cu trebuie dată hîrtia și de unde se ia mîncarea, asudăr, mai ales că era și cald. Se înghesușiră toți trei pe un colț de lavă. În jurul lor toți felii de oameni veneau grăbiți, mincua în două-trei minute, vorbind tot timpul cu glas tare. Pavăl își făcu o cruce mare. Clavea-i înghionțit. — Hei, tovarășe țăranc, lasă superștăvilă! Nu înțeleg cu ce-a greșit și se frîpse cu supă. Mîncarea era bună, numai pînă era tare pușină. — Unde-i delegația din Lunca? Se auzi un glas puternic. — Aici! În stînga! Toți trei dintr-o dată, se înfrunțară pe pămîntul vîlvos, se apropiară de el cu mîna întinsă. — Ștefan Gherasim... Hai, fratilor, dați-i zor. Avem un tren peste trei sferturi de ceas. Eu sint gata. Patem pleca. — Mîncarea nu le mai ținea. Gherasim se plimba prin cantină, bătea un umăr aici, arunca o glumă colo. — I-am tînar, șopti Pavăl. Oare s-o prîncepe? Da ce-i cu tine, Mitre, de taci așa? — Mitra se ridică deodată și împinse farfuria la o parte. — Mai lăsați-o dracului! Haldeți! Ne-om îndopa acasă! Gata! Strigă el spre Gherasim.

— Teșiră în strădă. Era spre amiază și forfoa orașului se mai potolise. Bătea un vînt subțire, care cufășea cerul, dar lumina soarelui era oarecum trîșă. Se zgribuliră. Nu le plăcea orașul. — Spre marea lor mirare, Gherasim chemă o birjă și îl făcu semn să urce. După ce se îndemnară, după cuvîntul se așezară pe bancheta acoperită cu plus și scurț, unsuros și rap. Pavăl își încrușie picioarele, apoi izbucni în ris. — Ca domni... clătînd din cap plin de admirație. — Păi nu sintem noi domni acum? Hai țăruncel, dă-i drumul! — Avură noroc să găsească loc într-un vagon. Tot timpul drumului, răspundînd la întrebările lui Gherasim, Mitra își spargea capul: ce fel de om e el? Pare cam zădărnîc și prea tînar. El ar fi vrut ca Gherasim să-l spună, fte și de zece ori, cum vor lua pămîntul, dar aceștia îl tot îndemna să-l poves-

— Ce paști, mormăi Gligor, supărat de neînțelegerea lui Bîtușea. Ce paști? Pămînt... Jos în cantină era un du-te vino, cereai zăpăd. Pînă se dumiriră cu trebuie dată hîrtia și de unde se ia mîncarea, asudăr, mai ales că era și cald. Se înghesușiră toți trei pe un colț de lavă. În jurul lor toți felii de oameni veneau grăbiți, mincua în două-trei minute, vorbind tot timpul cu glas tare. Pavăl își făcu o cruce mare. Clavea-i înghionțit. — Hei, tovarășe țăranc, lasă superștăvilă! Nu înțeleg cu ce-a greșit și se frîpse cu supă. Mîncarea era bună, numai pînă era tare pușină. — Unde-i delegația din Lunca? Se auzi un glas puternic. — Aici! În stînga! Toți trei dintr-o dată, se înfrunțară pe pămîntul vîlvos, se apropiară de el cu mîna întinsă. — Ștefan Gherasim... Hai, fratilor, dați-i zor. Avem un tren peste trei sferturi de ceas. Eu sint gata. Patem pleca. — Mîncarea nu le mai ținea. Gherasim se plimba prin cantină, bătea un umăr aici, arunca o glumă colo. — I-am tînar, șopti Pavăl. Oare s-o prîncepe? Da ce-i cu tine, Mitre, de taci așa? — Mitra se ridică deodată și împinse farfuria la o parte. — Mai lăsați-o dracului! Haldeți! Ne-om îndopa acasă! Gata! Strigă el spre Gherasim.

— Teșiră în strădă. Era spre amiază și forfoa orașului se mai potolise. Bătea un vînt subțire, care cufășea cerul, dar lumina soarelui era oarecum trîșă. Se zgribuliră. Nu le plăcea orașul. — Spre marea lor mirare, Gherasim chemă o birjă și îl făcu semn să urce. După ce se îndemnară, după cuvîntul se așezară pe bancheta acoperită cu plus și scurț, unsuros și rap. Pavăl își încrușie picioarele, apoi izbucni în ris. — Ca domni... clătînd din cap plin de admirație. — Păi nu sintem noi domni acum? Hai țăruncel, dă-i drumul! — Avură noroc să găsească loc într-un vagon. Tot timpul drumului, răspundînd la întrebările lui Gherasim, Mitra își spargea capul: ce fel de om e el? Pare cam zădărnîc și prea tînar. El ar fi vrut ca Gherasim să-l spună, fte și de zece ori, cum vor lua pămîntul, dar aceștia îl tot îndemna să-l poves-

tească despre sat, despre oameni. Gligor admiresc ghemuit, cu capul pe gunchi, iar Pavăl cu ochii închiși, zimbea vrunni gînd. — Sinteiți de multă vreme la partid? Intrebă pe neașteptate Mitra. — De un an... Văzînd ușoară umbră care trece pe fața lui Mitra, Gherasim roși și se simți prost. — Mitra începu să-l răsucescă o țigără, dar se oprî la jumătate. Un gînd i se născuse în minte, umplîndu-l de mirare: pînă acum oamenii au trăit la fel, nepotul ce și moșu-său. Au păl la fel spunea că are un capăt; de acolo se desparte, spre rai ori spre iad. Și mulțimea s-a dus într-ocolo, ca o turmă. Acuma, această linște s-a spart, asemenea unei ape în care vîrliu un bolovan. O curiozitate chinătoare ca setea își făcuse stălaș în el. Oare ce gîndește Gligor, așa încovrigat? Sau acest tînar Gherasim, care fumează lacom? Snu oameni, plugarii, ei ce gîndesc? Or îi mulți cei ce se întrebă că și el, cum ar fi mai bine de făcut, ca viața să fie viață? Ar fi vrut să-i spună toate astea lui Gherasim, dar simțea că n-ar putea găsi cuvîntele potrivite. Nu-i nimic! Cereți hoților. Oi ei și m-oi lăsa. — Cu ochii închiși, Gherasim se lăsa moleșit de durutul roșilor. Era neli-nișit, dar nu trebuia să arate asta. Pînă la instrucțiunile de la Jura și își bătea capul — de pe acum — ce metode ar trebui găsite, ca împroprietărea acestora să însemne înfrîngerea țărînșilor în sat. Desigur Papp n-o să se lase așa de ușor. Își are oamenii lui... Pe urmă trebuia să organizeze celula de partid... și erau atîtea lucruri care nu-și erau nici lui elare... „Mitra vrea să știe de cînd sint în partid... E o întrebare gura, plină de înțeles... El, practic, practică... — Mai avem mult? Intrebă cu vocea ușor schimbătită. — La gara următoare scoborim. Gherasim se ridică. Privi obrazul slab, neras al lui Mitra, ochii negri, aprinși care-i urmăreau atenți fiecare mișcare; hainele orășenești prea larg, pedicelile la coate și-n mijlocul spatelui. Rise copoi țesute. — Știi ce-mi trece prin minte acum? — Aș vrea să ne vedem cum vom fi peste zece ani... ce tîi? — Mitra pîrî și nu-l aude. Își scoase capul pe geamul spart al vagonului și privea pusta cenușie, pomii pier-niciți, zdrețele de nori pe care le spulbera vîntul. Departe, o cumpănată săgurăcă pîrea un semn înfrînt în mijlocul câmpiei, care se rottea în jurul lui... — Dumnezii lui de tren, că încet se mai țirite! spusese Mitra, acerbătit, dar aceștia îl tot îndemna să-l poves-

RAMURA

Lapte și miere-s viața noastră? crezi că e floare la ureche? Ce oameni ameiți o spun, Ce minte mbătătat, proastă, ori înrătită în mincuni? Noul ușor își taie drum? Ei, da! Nu-i pentru domnișoară această luptă aspră, grea. Bărbat să fii — și e-o încercare: ea cere forță — și-alteva: Nu pieri pleava dintr-odată că lupu și are aspre legi. Ca să străbiți pădurea toată, cît timp îți trebuie să treci! În carne-odată-au fost săpate, de chinuri, ercinece pecefi: boli, furturi, poate-o jumătate de țară de analfabeți, bieți ucenici, șomaj, mizerii... Cu drepturi de stăpîn, a fost o slugă doar pe-ninsul țării norodul fără adăpost. Trecurul pier-n departare. Pămîntul iar l-am plămădit. Proiecte noi și creatoare spun ce mai e de-nfăptuit. Ce-i de făcut, de azi se vede. Nu sintem singurii s-o știm. Pe-acoperiș, cu ramul verde odată o să hodinim. Să rupi orice prejudecată, și egoismul ce-a intrat de mult sub piele,—pleava toată, crezi că-i ușor de vînturat? Să prinzi ce fac, viclean, toți „foștii”. și uneltirea de chiabur, și treji să fie ochii noștri, cînd dau spioni țircoale-n jur. Să prinzi tilharii, plaga veche — birocrăția — s-o sugrumi, Szasz Ianoș In romînește de Veronica Porumbacu

Trenul oprise în gara Simeria și, zorul și înghesuțale de la coborîri-i-am pierdut din ochi. Nici cînd m-a urcat în trenul de Hunedoara, nu-i-a mai văzut. Imi părea rău, fiindcă p-vestea rămăsece rupită la jumătăt. Dar în urechi încă imi suna glas mecloam al omului de la furnale. Ș vedeam, măcar că nu era de fat obrazul acela, ochii vii și scintiletoi pîrul ușor încrunțit și mustața rar tunsă scurt. Nu-i știam numele și r-mustram în sinea mea că nu l-am f-trebat măcar cum îl cheamă. Soc-tam că-mi era peste putință să-ri înțilesce în cetatea plină de fram-a Hunedoara. Dar tot l-am găsit. Ia de cîteva ore, stau în fața unuia e furnalele hunedorene. Stau înmîrm-rit în preajma uriașei zidiri de șamo si oțel. Și omul, atît de calm și melocm la vorbă, omul pe care l-a ascultat vorbind în tren, se agită — cum ca argintul viu în jurul uriașul cupțor de țopit țopit. Fîndcă fost argat e acum prim-topitor. E un da încrecatul furnalșii huned reni, fructat în producție și dasc în această meserie al citorva noi fu năști.

Stau de cîteva ore pe platform din fața a furnalului condus de e mînușitul Cîndea Isosif. Am fost mar-tor la elaborarea unei țarje și acur urmăresc tot atît de uimit pregă-riile pentru o nouă țarjă. Ca un e-pitan de corabie în plină furtur pe prim-topitorul Cîndea Isosif face se-rie ortoplor eăi din echipă. Se ad-tuburi de oxigen, gheburile pe se-va se scurge fclta ca un șuvoi, se-pretăgite. La flacăra de oxigen stic-furnalului e gîrșit și, dintr-odă-într-o teribilă constelație de scîm-orbitoare, rîul de fontă își țesțe v-ient, luminînd platforma. Sentime-tul pe care-l încercî privind țarja oamenii care-o elaborează cu pre-zie de laborator farmaceutic e un-dalgonocantă simire.

Am aflat că anul trecut, la țarjă, cîștuse țarja încandescentă un tub de oxigen. Isac Mihut a să și a luat în brațe tubul de oxige-mîntîndu-l din raza primejdoasă. I-bul putea să arză în aer. Isac Mih-șu s-a temut. L-a luat în brațe, și cînd ar fi put un obiect oareca nu un tub ce putea exploda într-milime de secundă.

Și-am mai aflat că în trecut re-creea unul furnal dura cinci-șu-luni. Acuma, la asemenea prilej, se pierd dect cîteva săptămîni.

Dar chiar lucrul obișnuit pe car-face zilnice de cîteva ori prim-top-itorul Cîndea Isosif, atunci cînd s-ștucul duză golirea unei țarje, pare a avea semnificația unui gest roic. Este o mașină specială de aș-țarjea prin care se truce la țarje. Teavă prin care se aerosește și se-șta că pe ea și-o îndreaptă țarja Isosif se-și la șase atmosfere. Cînd țarja a-nalului, acolo unde lumina orbitor și spuză de scintil arată că este-temperatură de multe sute de gra-Dezată operația de astupare a șticu-durează numai vreo două-trei min-tele. Moșina de astupat, ca un tun o-ginal, împinge în știc cam o sută-kilogramă de furnal.

Mă uit la furnal. Sus, pe un s-pendulat, trec nelincetat vagonet-e cu mizerie. Merg singure. Oare ac-ta să fie furnalul în care, pînă nu-mulți ani în urmă, cîntau păsările-bușele ca-ntr-un întîmțir? Acuma: nîmble oamenilor din preajma fu-nalului focal nu se sînghe vreoada-fîndcă trece de la o inimă la alta, la e generate veche la alta nouă.

Am fost în nemurătoare semeteș și am văzut știri mari de tracoș și semănători, combine și pluga-riarile și decutoare. M-am uitat ac-sea în gîri la cazanele locomotiv-e și ofelările patriei mele. Uitați-vă dumnea noastră, și veți înțeles-țecul acesta nu se va sînghe niciodată

Focul nu se stinge niciodată

De cîteva ore stau în fața unui din furnalele Hunedoara. Stau înmărmurit în preajma uriașei zidiri de șamotă și oțel, spre care converg impunătoare, complicate conducte. Unele sint groase cît trunchiul gorunilor seculari, altele subțiri cît anvelopele de bicicletă, ori chiar și mai subțiri, ca delicatele eprubete farmaceutice. Acei este un vuciet neosto-vit, parcă stai într-o pădure peate care s-au abătut o ploaie teribilă și-un uragan. Dar pădurea este de oțel și uraganul dlocoteștie în vatra uriașă, încă-țuștat la o temperatură de 1500 grade, între pereții de șamotă. Uraganul a-cetia se ogîndește atarî, la taboul pl-rometrelor, unde un zăvînet milime-trie înseamnă zece de grade în plus sau în minus. Prin conducte, aerul cald se năpustește în interiorul furnalului, la presușea și viteză pe care ești îndemnat să le asemuiești cu infrico-șătoarele furtuni maritime, și într-un asemenea pesaj, prim-topitorul Cîndea Isosif și oamenii din echipa sa și se înfrîngează dintr-odată ca niște matrozi în clipsele unei teribile furtuni. Iar platforma de turnare a fontei și se pare puncta de comandă a unui vapor în ceasurile cînd talazurile dez-lătînte asaltează și încearcă nu atî-tăria blîndului de oțel, cît forța și calmul matrozilor temerari.

...Pe prim-topitorul Cîndea Isosif l-am cunoscut întîmplîtor în trenul muncitoresc care se îndreptă de la Oraștie spre Hunedoara. Se urcase în gara Oraștie și se așezase pe locul uber din fața mea. Era într-amurg. Peste cîmpurile ușor întunecate de umbrele înserării, nîngea molcom. Pînă la Simeria, n-am schimbător vorbă cu nimeni.

— Ce paști, mormăi Gligor, scribit și scribit, lat. Se lăfășie în uliță... Mitra se întoarse spre ei și le spusese, aspru: — Cu ce vă pierdieți voi vremea?... Oamenii în toată firea... — Că de asta nu vedem în sat, spusese stăpîn Pavăl și, tîmna repede la picior, se gîndi: „Măi și Mitra asta... ce neam de om”. Își dăduse aminte de ceea ce voia să-i spună lui Mitra, în fața de plecare, dar abia cînd se opriră în fața câmpului galben, cu poartă grea de fier, pe care era o tablă mare, roșie: PARTIDUL COMUNIST DIN ROMÂNIA, îndrăzni să-l tragă de mîncă: — Auzi tu, așa să știu... eu nu mă scriu... Mitra ridică din umeri. Se oprî în fața chibșului de la intrare și se înocă pe se îndreptarea din fața geamului. Înăuntru, un om cu părul alb — lui Mitra îi se părură tare de treabă — vorbă la telefon. Mitra aștepta pînă cînd celălalt își scrie de a doua și răzîndu-și gîtlețul spusese apăsător, cu o voce reaspletată de fure: — Noi vrem să vorbim cu tovarășul secretar. Noi sintem delegații din Lunca.

— Mergeti sus, ridică omul din umeri, știți pe unde? — Om șăst, se băgă în vorbă Pavăl. Cu nu m-ș veniți din pădure... Cei trei urcau treptele de marmură, nășind în virtul picioarelor ca la biserial. Mîștit de curiozitate, Pavăl ținea în toate părțile priviri iscoditoare, să aibă ce povesti aceluia. Pe coridoare umbrau grăbiți oameni îmbrăcați sărăcăcioși. Mitra îi oprî pe unul dintre ei, își scoase pătura și-i întrebă unde-l poate găsi pe secretar. — Mergi înainte, tovarășe... Vezi?

— Ce paști, mormăi Gligor, supărat de neînțelegerea lui Bîtușea. Ce paști? Pămînt... Jos în cantină era un du-te vino, cereai zăpăd. Pînă se dumiriră cu trebuie dată hîrtia și de unde se ia mîncarea, asudăr, mai ales că era și cald. Se înghesușiră toți trei pe un colț de lavă. În jurul lor toți felii de oameni veneau grăbiți, mincua în două-trei minute, vorbind tot timpul cu glas tare. Pavăl își făcu o cruce mare. Clavea-i înghionțit. — Hei, tovarășe țăranc, lasă superștăvilă! Nu înțeleg cu ce-a greșit și se frîpse cu supă. Mîncarea era bună, numai pînă era tare pușină. — Unde-i delegația din Lunca? Se auzi un glas puternic. — Aici! În stînga! Toți trei dintr-o dată, se înfrunțară pe pămîntul vîlvos, se apropiară de el cu mîna întinsă. — Ștefan Gherasim... Hai, fratilor, dați-i zor. Avem un tren peste trei sferturi de ceas. Eu sint gata. Patem pleca. — Mîncarea nu le mai ținea. Gherasim se plimba prin cantină, bătea un umăr aici, arunca o glumă colo. — I-am tînar, șopti Pavăl. Oare s-o prîncepe? Da ce-i cu tine, Mitre, de taci așa? — Mitra se ridică deodată și împinse farfuria la o parte. — Mai lăsați-o dracului! Haldeți! Ne-om îndopa acasă! Gata! Strigă el spre Gherasim.

— Teșiră în strădă. Era spre amiază și forfoa orașului se mai potolise. Bătea un vînt subțire, care cufășea cerul, dar lumina soarelui era oarecum trîșă. Se zgribuliră. Nu le plăcea orașul. — Spre marea lor mirare, Gherasim chemă o birjă și îl făcu semn să urce. După ce se îndemnară, după cuvîntul se așezară pe bancheta acoperită cu plus și scurț, unsuros și rap. Pavăl își încrușie picioarele, apoi izbucni în ris. — Ca domni... clătînd din cap plin de admirație. — Păi nu sintem noi domni acum? Hai țăruncel, dă-i drumul! — Avură noroc să găsească loc într-un vagon. Tot timpul drumului, răspundînd la întrebările lui Gherasim, Mitra își spargea capul: ce fel de om e el? Pare cam zădărnîc și prea tînar. El ar fi vrut ca Gherasim să-l spună, fte și de zece ori, cum vor lua pămîntul, dar aceștia îl tot îndemna să-l poves-

— Ce paști, mormăi Gligor, supărat de neînțelegerea lui Bîtușea. Ce paști? Pămînt... Jos în cantină era un du-te vino, cereai zăpăd. Pînă se dumiriră cu trebuie dată hîrtia și de unde se ia mîncarea, asudăr, mai ales că era și cald. Se înghesușiră toți trei pe un colț de lavă. În jurul lor toți felii de oameni veneau grăbiți, mincua în două-trei minute, vorbind tot timpul cu glas tare. Pavăl își făcu o cruce mare. Clavea-i înghionțit. — Hei, tovarășe țăranc, lasă superștăvilă! Nu înțeleg cu ce-a greșit și se frîpse cu supă. Mîncarea era bună, numai pînă era tare pușină. — Unde-i delegația din Lunca? Se auzi un glas puternic. — Aici! În stînga! Toți trei dintr-o dată, se înfrunțară pe pămîntul vîlvos, se apropiară de el cu mîna întinsă. — Ștefan Gherasim... Hai, fratilor, dați-i zor. Avem un tren peste trei sferturi de ceas. Eu sint gata. Patem pleca. — Mîncarea nu le mai ținea. Gherasim se plimba prin cantină, bătea un umăr aici, arunca o glumă colo. — I-am tînar, șopti Pavăl. Oare s-o prîncepe? Da ce-i cu tine, Mitre, de taci așa? — Mitra se ridică deodată și împinse farfuria la o parte. — Mai lăsați-o dracului! Haldeți! Ne-om îndopa acasă! Gata! Strigă el spre Gherasim.

— Teșiră în strădă. Era spre amiază și forfoa orașului se mai potolise. Bătea un vînt subțire, care cufășea cerul, dar lumina soarelui era oarecum trîșă. Se zgribuliră. Nu le plăcea orașul. — Spre marea lor mirare, Gherasim chemă o birjă și îl făcu semn să urce. După ce se îndemnară, după cuvîntul se așezară pe bancheta acoperită cu plus și scurț, unsuros și rap. Pavăl își încrușie picioarele, apoi izbucni în ris. — Ca domni... clătînd din cap plin de admirație. — Păi nu sintem noi domni acum? Hai țăruncel, dă-i drumul! — Avură noroc să găsească loc într-un vagon. Tot timpul drumului, răspundînd la întrebările lui Gherasim, Mitra își spargea capul: ce fel de om e el? Pare cam zădărnîc și prea tînar. El ar fi vrut ca Gherasim să-l spună, fte și de zece ori, cum vor lua pămîntul, dar aceștia îl tot îndemna să-l poves-

— Ce paști, mormăi Gligor, supărat de neînțelegerea lui Bîtușea. Ce paști? Pămînt... Jos în cantină era un du-te vino, cereai zăpăd. Pînă se dumiriră cu trebuie dată hîrtia și de unde se ia mîncarea, asudăr, mai ales că era și cald. Se înghesușiră toți trei pe un colț de lavă. În jurul lor toți felii de oameni veneau grăbiți, mincua în două-trei minute, vorbind tot timpul cu glas tare. Pavăl își făcu o cruce mare. Clavea-i înghionțit. — Hei, tovarășe țăranc, lasă superștăvilă! Nu înțeleg cu ce-a greșit și se frîpse cu supă. Mîncarea era bună, numai pînă era tare pușină. — Unde-i delegația din Lunca? Se auzi un glas puternic. — Aici! În stînga! Toți trei dintr-o dată, se înfrunțară pe pămîntul vîlvos, se apropiară de el cu mîna întinsă. — Ștefan Gherasim... Hai, fratilor, dați-i zor. Avem un tren peste trei sferturi de ceas. Eu sint gata. Patem pleca. — Mîncarea nu le mai ținea. Gherasim se plimba prin cantină, bătea un umăr aici, arunca o glumă colo. — I-am tînar, șopti Pavăl. Oare s-o prîncepe? Da ce-i cu tine, Mitre, de taci așa? — Mitra se ridică deodată și împinse farfuria la o parte. — Mai lăsați-o dracului! Haldeți! Ne-om îndopa acasă! Gata! Strigă el spre Gherasim.

— Teșiră în strădă. Era spre amiază și forfoa orașului se mai potolise. Bătea un vînt subțire, care cufășea cerul, dar lumina soarelui era oarecum trîșă. Se zgribuliră. Nu le plăcea orașul. — Spre marea lor mirare, Gherasim chemă o birjă și îl făcu semn să urce. După ce se îndemnară, după cuvîntul se așezară pe bancheta acoperită cu plus și scurț, unsuros și rap. Pavăl își încrușie picioarele, apoi izbucni în ris. — Ca domni... clătînd din cap plin de admirație. — Păi nu sintem noi domni acum? Hai țăruncel, dă-i drumul! — Avură noroc să găsească loc într-un vagon. Tot timpul drumului, răspundînd la întrebările lui Gherasim, Mitra își spargea capul: ce fel de om e el? Pare cam zădărnîc și prea tînar. El ar fi vrut ca Gherasim să-l spună, fte și de zece ori, cum vor lua pămîntul, dar aceștia îl tot îndemna să-l poves-

— Ce paști, mormăi Gligor, supărat de neînțelegerea lui Bîtușea. Ce paști? Pămînt... Jos în cantină era un du-te vino, cereai zăpăd. Pînă se dumiriră cu trebuie dată hîrtia și de unde se ia mîncarea, asudăr, mai ales că era și cald. Se înghesușiră toți trei pe un colț de lavă. În jurul lor toți felii de oameni veneau grăbiți, mincua în două-trei minute, vorbind tot timpul cu glas tare. Pavăl își făcu o cruce mare. Clavea

DISCUȚII DESPRE POEZIE

De la glumă la... întrecerea cu gluma

În articolul „Cine are dreptate?” criticul Ovid Crohmăliceanu este primul părtaș la discuția despre poezie care adoptă un ton glumeț, de violețe și porfir spre anecdote...

„Nimic nu poate împiedica pe scriitor să folosească în stilul său adevăratul...” (Ridentem dicere verum?)

„Fără așadar, asupra cărora „apnece” ne strige atenția Horăciu, unul din cei mai mari scriitori ai Romei — și al lumii —, genial cumulat în poezia lirică și satirică, ba și autor al celebrului „Arta poeziei”...

„Nu credem că Maria Banuș aprobă „apărărea” pe care i-o face criticul...”

„Chiar de la început, criticul vrea să ne convingă că discuția despre poezie, inițiată de „Gazeta Literară”, prezintă un fel de harababură care pe domnișoara groază îi dispune spre anecdote...”

„Nu văd, așadar, de ce s-ar face o vînt poeziei Eugen Jebeleanu ca „a început cu o singură întrebare, și cel puțin cu șase”...

„De asemenea, fără dreptate se plînge criticul că „discutanții” care s-au perindat înaintea sa ar fi emis opinii ce „se eșchionează cap în cap”...

„Nu, discuția aceasta, aflat de complex și interesant, n-a fost o hăcție hăcțioasă. Ea însumează de pe acum un material bogat care-l înlesnește tragera unor concluzii rodnice pe care cititorii le așteaptă...”

„Trebuie să notăm că în contribuția sa, tov. Crohmăliceanu nu este încă prin consecvență. Dintr-un punct de vedere este oarecum deosebit de interesant...”

„Este drept că tov. Crohmăliceanu revine pe poziția de la început cu observații — mai mult sau mai puțin discutabile — învătate în numeroase rezerve și îndoieli (nu știu de ce?)...”

„Revenind acum la acea „nu știu de ce?” — cu care criticul își începe articolul — nu vedem sîcși, cu părere de rău, a răspunde: „Cum nu știu de ce?”...

„Va să zică, recent, în coloanele „Gazetei Literare” intr-o „scorțoasă deschisă” către Maria Banuș și alți poeți modest, dar totuși să apuce pe dru-

mul nu loama „marcat” (al epichilor teoriei marxist-leniniste la dezbateră practică) erorii noastre literare, n.n.) observă înfrîngînd pe Petre Luscavol și apare „simburele de idealism” din definiția inspirației dată de talentata noastră poezie...

„Mi se pare, așadar, că nu se poate nega importanța acestei probleme și necesitatea de a o cerceta cu toată atenția și seriozitatea...”

„Răstălmăcile spusele tovarășului Luscavol. Nu de „nepreciparea” Marii Banuș în munca de creație poetică a vorbit acesta, ci de „simburele de idealism” ce se observă în definiția inspirației dată de talentata poezie...”

„Nu credem că Maria Banuș aprobă „apărărea” pe care i-o face criticul...”

„Chiar de la început, criticul vrea să ne convingă că discuția despre poezie, inițiată de „Gazeta Literară”, prezintă un fel de harababură care pe domnișoara groază îi dispune spre anecdote...”

„Nu văd, așadar, de ce s-ar face o vînt poeziei Eugen Jebeleanu ca „a început cu o singură întrebare, și cel puțin cu șase”...

„De asemenea, fără dreptate se plînge criticul că „discutanții” care s-au perindat înaintea sa ar fi emis opinii ce „se eșchionează cap în cap”...

„Nu, discuția aceasta, aflat de complex și interesant, n-a fost o hăcție hăcțioasă. Ea însumează de pe acum un material bogat care-l înlesnește tragera unor concluzii rodnice pe care cititorii le așteaptă...”

„Trebuie să notăm că în contribuția sa, tov. Crohmăliceanu nu este încă prin consecvență. Dintr-un punct de vedere este oarecum deosebit de interesant...”

„Este drept că tov. Crohmăliceanu revine pe poziția de la început cu observații — mai mult sau mai puțin discutabile — învătate în numeroase rezerve și îndoieli (nu știu de ce?)...”

„Revenind acum la acea „nu știu de ce?” — cu care criticul își începe articolul — nu vedem sîcși, cu părere de rău, a răspunde: „Cum nu știu de ce?”...

„Va să zică, recent, în coloanele „Gazetei Literare” intr-o „scorțoasă deschisă” către Maria Banuș și alți poeți modest, dar totuși să apuce pe dru-

cu amestec în această „corbă” pe poezii Petre Luscavol și pe Nina Cassian. Ce aduce Victor Turlure în legătură cu articolul lui Petre Luscavol? Nu o luare de poziție în legătură cu problema ridicată de acesta, ci afirmarea că articolul ar conține „multe lucruri juste” (Care? Mister!) pentru a conchide rapid și sentențios cu invincibilitate că aduce „caitate albe pentru articole negre” și că „aplică în practică principiul învățat de papagalagele pe dinfară”...

„Mai întâi, M. Novicov pretinde că Ov. S. Crohmăliceanu ar fi strigat înarului poet Petre Luscavol, și el participant la discuție: „Stai jos!” Acest lucru, spune M. Novicov, „a-nedumerit, așa spune mai mult, m-a indignat”...

„Mi se pare, așadar, că nu se poate nega importanța acestei probleme și necesitatea de a o cerceta cu toată atenția și seriozitatea...”

„Răstălmăcile spusele tovarășului Luscavol. Nu de „nepreciparea” Marii Banuș în munca de creație poetică a vorbit acesta, ci de „simburele de idealism” ce se observă în definiția inspirației dată de talentata poezie...”

„Nu credem că Maria Banuș aprobă „apărărea” pe care i-o face criticul...”

„Chiar de la început, criticul vrea să ne convingă că discuția despre poezie, inițiată de „Gazeta Literară”, prezintă un fel de harababură care pe domnișoara groază îi dispune spre anecdote...”

„Nu văd, așadar, de ce s-ar face o vînt poeziei Eugen Jebeleanu ca „a început cu o singură întrebare, și cel puțin cu șase”...

„De asemenea, fără dreptate se plînge criticul că „discutanții” care s-au perindat înaintea sa ar fi emis opinii ce „se eșchionează cap în cap”...

„Nu, discuția aceasta, aflat de complex și interesant, n-a fost o hăcție hăcțioasă. Ea însumează de pe acum un material bogat care-l înlesnește tragera unor concluzii rodnice pe care cititorii le așteaptă...”

„Trebuie să notăm că în contribuția sa, tov. Crohmăliceanu nu este încă prin consecvență. Dintr-un punct de vedere este oarecum deosebit de interesant...”

„Este drept că tov. Crohmăliceanu revine pe poziția de la început cu observații — mai mult sau mai puțin discutabile — învătate în numeroase rezerve și îndoieli (nu știu de ce?)...”

„Revenind acum la acea „nu știu de ce?” — cu care criticul își începe articolul — nu vedem sîcși, cu părere de rău, a răspunde: „Cum nu știu de ce?”...

„Va să zică, recent, în coloanele „Gazetei Literare” intr-o „scorțoasă deschisă” către Maria Banuș și alți poeți modest, dar totuși să apuce pe dru-

M. Novicov, precum se știe, a reacționat energic la articolul lui Ov. S. Crohmăliceanu „Cine are dreptate?” Înainte de a trece la dezbateră în fond a problemei, M. Novicov recunoaște meritul intervenției lui Ov. S. Crohmăliceanu, acela de a fi precizat obiectul discuției...

„Mai întâi, M. Novicov pretinde că Ov. S. Crohmăliceanu ar fi strigat înarului poet Petre Luscavol, și el participant la discuție: „Stai jos!” Acest lucru, spune M. Novicov, „a-nedumerit, așa spune mai mult, m-a indignat”...

„Mi se pare, așadar, că nu se poate nega importanța acestei probleme și necesitatea de a o cerceta cu toată atenția și seriozitatea...”

„Răstălmăcile spusele tovarășului Luscavol. Nu de „nepreciparea” Marii Banuș în munca de creație poetică a vorbit acesta, ci de „simburele de idealism” ce se observă în definiția inspirației dată de talentata poezie...”

„Nu credem că Maria Banuș aprobă „apărărea” pe care i-o face criticul...”

„Chiar de la început, criticul vrea să ne convingă că discuția despre poezie, inițiată de „Gazeta Literară”, prezintă un fel de harababură care pe domnișoara groază îi dispune spre anecdote...”

„Nu văd, așadar, de ce s-ar face o vînt poeziei Eugen Jebeleanu ca „a început cu o singură întrebare, și cel puțin cu șase”...

„De asemenea, fără dreptate se plînge criticul că „discutanții” care s-au perindat înaintea sa ar fi emis opinii ce „se eșchionează cap în cap”...

„Nu, discuția aceasta, aflat de complex și interesant, n-a fost o hăcție hăcțioasă. Ea însumează de pe acum un material bogat care-l înlesnește tragera unor concluzii rodnice pe care cititorii le așteaptă...”

„Trebuie să notăm că în contribuția sa, tov. Crohmăliceanu nu este încă prin consecvență. Dintr-un punct de vedere este oarecum deosebit de interesant...”

„Este drept că tov. Crohmăliceanu revine pe poziția de la început cu observații — mai mult sau mai puțin discutabile — învătate în numeroase rezerve și îndoieli (nu știu de ce?)...”

„Revenind acum la acea „nu știu de ce?” — cu care criticul își începe articolul — nu vedem sîcși, cu părere de rău, a răspunde: „Cum nu știu de ce?”...

„Va să zică, recent, în coloanele „Gazetei Literare” intr-o „scorțoasă deschisă” către Maria Banuș și alți poeți modest, dar totuși să apuce pe dru-

naturii cu nepuțnă de prevăzut și de stăpînit. Dar nu ar fi singura forță asupra căreia cunoașterea omezească a acțiunii și acțiunează, în dreptul năvala forțelor elementare în direcția voinței și a necesității umane...”

„Mai întâi, M. Novicov pretinde că Ov. S. Crohmăliceanu ar fi strigat înarului poet Petre Luscavol, și el participant la discuție: „Stai jos!” Acest lucru, spune M. Novicov, „a-nedumerit, așa spune mai mult, m-a indignat”...

„Mi se pare, așadar, că nu se poate nega importanța acestei probleme și necesitatea de a o cerceta cu toată atenția și seriozitatea...”

„Răstălmăcile spusele tovarășului Luscavol. Nu de „nepreciparea” Marii Banuș în munca de creație poetică a vorbit acesta, ci de „simburele de idealism” ce se observă în definiția inspirației dată de talentata poezie...”

„Nu credem că Maria Banuș aprobă „apărărea” pe care i-o face criticul...”

„Chiar de la început, criticul vrea să ne convingă că discuția despre poezie, inițiată de „Gazeta Literară”, prezintă un fel de harababură care pe domnișoara groază îi dispune spre anecdote...”

„Nu văd, așadar, de ce s-ar face o vînt poeziei Eugen Jebeleanu ca „a început cu o singură întrebare, și cel puțin cu șase”...

„De asemenea, fără dreptate se plînge criticul că „discutanții” care s-au perindat înaintea sa ar fi emis opinii ce „se eșchionează cap în cap”...

„Nu, discuția aceasta, aflat de complex și interesant, n-a fost o hăcție hăcțioasă. Ea însumează de pe acum un material bogat care-l înlesnește tragera unor concluzii rodnice pe care cititorii le așteaptă...”

„Trebuie să notăm că în contribuția sa, tov. Crohmăliceanu nu este încă prin consecvență. Dintr-un punct de vedere este oarecum deosebit de interesant...”

„Este drept că tov. Crohmăliceanu revine pe poziția de la început cu observații — mai mult sau mai puțin discutabile — învătate în numeroase rezerve și îndoieli (nu știu de ce?)...”

„Revenind acum la acea „nu știu de ce?” — cu care criticul își începe articolul — nu vedem sîcși, cu părere de rău, a răspunde: „Cum nu știu de ce?”...

„Va să zică, recent, în coloanele „Gazetei Literare” intr-o „scorțoasă deschisă” către Maria Banuș și alți poeți modest, dar totuși să apuce pe dru-

lătuim cu discuție demnă de tot interesul se poate degrada astfel, în cazul liberului schimb de opinii între adversari să nu mai fie posibil. Nu ne luăm sarcina de a interveni în fondul dezbaterii, nu ne preocupăm acum de resursa asupra cauzelor ce frînează înflorirea poeziei...

„Mai întâi, M. Novicov pretinde că Ov. S. Crohmăliceanu ar fi strigat înarului poet Petre Luscavol, și el participant la discuție: „Stai jos!” Acest lucru, spune M. Novicov, „a-nedumerit, așa spune mai mult, m-a indignat”...

„Mi se pare, așadar, că nu se poate nega importanța acestei probleme și necesitatea de a o cerceta cu toată atenția și seriozitatea...”

„Răstălmăcile spusele tovarășului Luscavol. Nu de „nepreciparea” Marii Banuș în munca de creație poetică a vorbit acesta, ci de „simburele de idealism” ce se observă în definiția inspirației dată de talentata poezie...”

„Nu credem că Maria Banuș aprobă „apărărea” pe care i-o face criticul...”

„Chiar de la început, criticul vrea să ne convingă că discuția despre poezie, inițiată de „Gazeta Literară”, prezintă un fel de harababură care pe domnișoara groază îi dispune spre anecdote...”

„Nu văd, așadar, de ce s-ar face o vînt poeziei Eugen Jebeleanu ca „a început cu o singură întrebare, și cel puțin cu șase”...

„De asemenea, fără dreptate se plînge criticul că „discutanții” care s-au perindat înaintea sa ar fi emis opinii ce „se eșchionează cap în cap”...

„Nu, discuția aceasta, aflat de complex și interesant, n-a fost o hăcție hăcțioasă. Ea însumează de pe acum un material bogat care-l înlesnește tragera unor concluzii rodnice pe care cititorii le așteaptă...”

„Trebuie să notăm că în contribuția sa, tov. Crohmăliceanu nu este încă prin consecvență. Dintr-un punct de vedere este oarecum deosebit de interesant...”

„Este drept că tov. Crohmăliceanu revine pe poziția de la început cu observații — mai mult sau mai puțin discutabile — învătate în numeroase rezerve și îndoieli (nu știu de ce?)...”

„Revenind acum la acea „nu știu de ce?” — cu care criticul își începe articolul — nu vedem sîcși, cu părere de rău, a răspunde: „Cum nu știu de ce?”...

„Va să zică, recent, în coloanele „Gazetei Literare” intr-o „scorțoasă deschisă” către Maria Banuș și alți poeți modest, dar totuși să apuce pe dru-

lătuim cu discuție demnă de tot interesul se poate degrada astfel, în cazul liberului schimb de opinii între adversari să nu mai fie posibil. Nu ne luăm sarcina de a interveni în fondul dezbaterii, nu ne preocupăm acum de resursa asupra cauzelor ce frînează înflorirea poeziei...

„Mai întâi, M. Novicov pretinde că Ov. S. Crohmăliceanu ar fi strigat înarului poet Petre Luscavol, și el participant la discuție: „Stai jos!” Acest lucru, spune M. Novicov, „a-nedumerit, așa spune mai mult, m-a indignat”...

„Mi se pare, așadar, că nu se poate nega importanța acestei probleme și necesitatea de a o cerceta cu toată atenția și seriozitatea...”

„Răstălmăcile spusele tovarășului Luscavol. Nu de „nepreciparea” Marii Banuș în munca de creație poetică a vorbit acesta, ci de „simburele de idealism” ce se observă în definiția inspirației dată de talentata poezie...”

„Nu credem că Maria Banuș aprobă „apărărea” pe care i-o face criticul...”

„Chiar de la început, criticul vrea să ne convingă că discuția despre poezie, inițiată de „Gazeta Literară”, prezintă un fel de harababură care pe domnișoara groază îi dispune spre anecdote...”

„Nu văd, așadar, de ce s-ar face o vînt poeziei Eugen Jebeleanu ca „a început cu o singură întrebare, și cel puțin cu șase”...

„De asemenea, fără dreptate se plînge criticul că „discutanții” care s-au perindat înaintea sa ar fi emis opinii ce „se eșchionează cap în cap”...

„Nu, discuția aceasta, aflat de complex și interesant, n-a fost o hăcție hăcțioasă. Ea însumează de pe acum un material bogat care-l înlesnește tragera unor concluzii rodnice pe care cititorii le așteaptă...”

„Trebuie să notăm că în contribuția sa, tov. Crohmăliceanu nu este încă prin consecvență. Dintr-un punct de vedere este oarecum deosebit de interesant...”

„Este drept că tov. Crohmăliceanu revine pe poziția de la început cu observații — mai mult sau mai puțin discutabile — învătate în numeroase rezerve și îndoieli (nu știu de ce?)...”

„Revenind acum la acea „nu știu de ce?” — cu care criticul își începe articolul — nu vedem sîcși, cu părere de rău, a răspunde: „Cum nu știu de ce?”...

„Va să zică, recent, în coloanele „Gazetei Literare” intr-o „scorțoasă deschisă” către Maria Banuș și alți poeți modest, dar totuși să apuce pe dru-

Despre regulile elementare ale polemicii

M. Novicov, precum se știe, a reacționat energic la articolul lui Ov. S. Crohmăliceanu „Cine are dreptate?” Înainte de a trece la dezbateră în fond a problemei, M. Novicov recunoaște meritul intervenției lui Ov. S. Crohmăliceanu...

„Mai întâi, M. Novicov pretinde că Ov. S. Crohmăliceanu ar fi strigat înarului poet Petre Luscavol, și el participant la discuție: „Stai jos!” Acest lucru, spune M. Novicov, „a-nedumerit, așa spune mai mult, m-a indignat”...

„Mi se pare, așadar, că nu se poate nega importanța acestei probleme și necesitatea de a o cerceta cu toată atenția și seriozitatea...”

„Răstălmăcile spusele tovarășului Luscavol. Nu de „nepreciparea” Marii Banuș în munca de creație poetică a vorbit acesta, ci de „simburele de idealism” ce se observă în definiția inspirației dată de talentata poezie...”

„Nu credem că Maria Banuș aprobă „apărărea” pe care i-o face criticul...”

„Chiar de la început, criticul vrea să ne convingă că discuția despre poezie, inițiată de „Gazeta Literară”, prezintă un fel de harababură care pe domnișoara groază îi dispune spre anecdote...”

„Nu văd, așadar, de ce s-ar face o vînt poeziei Eugen Jebeleanu ca „a început cu o singură întrebare, și cel puțin cu șase”...

„De asemenea, fără dreptate se plînge criticul că „discutanții” care s-au perindat înaintea sa ar fi emis opinii ce „se eșchionează cap în cap”...

„Nu, discuția aceasta, aflat de complex și interesant, n-a fost o hăcție hăcțioasă. Ea însumează de pe acum un material bogat care-l înlesnește tragera unor concluzii rodnice pe care cititorii le așteaptă...”

„Trebuie să notăm că în contribuția sa, tov. Crohmăliceanu nu este încă prin consecvență. Dintr-un punct de vedere este oarecum deosebit de interesant...”

„Este drept că tov. Crohmăliceanu revine pe poziția de la început cu observații — mai mult sau mai puțin discutabile — învătate în numeroase rezerve și îndoieli (nu știu de ce?)...”

„Revenind acum la acea „nu știu de ce?” — cu care criticul își începe articolul — nu vedem sîcși, cu părere de rău, a răspunde: „Cum nu știu de ce?”...

„Va să zică, recent, în coloanele „Gazetei Literare” intr-o „scorțoasă deschisă” către Maria Banuș și alți poeți modest, dar totuși să apuce pe dru-

40 ani de la moartea marelui scriitor sovietic

Alexei Tolstoi și unele probleme ale dramei istorice. rite actualității se regăsește de foarte multe ori, în mod firesc, în opera scriitorilor interesați de soarta poporului lor...

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

La Casa scriitorilor

PLENARA SECȚIEI DE DRAMA. Vineri, 1 aprilie la ora 17, va avea loc la Casa scriitorilor plenary secției de dramă...

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

„Se va discuta piesa „Tornitura roșu” de Vladimir Colin. Referatul asupra piesei va fi prezentat de Aurel Baranga...”

10 ani de la moartea marelui scriitor sovietic

Alexei Tolstoi și unele probleme ale dramei istorice. rite actualității se regăsește de foarte multe ori, în mod firesc, în opera scriitorilor interesați de soarta poporului lor...

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

„Pentru a se putea înțelege în mod adecvat rolul lui Tolstoi în dezvoltarea literaturii sovietice, este necesar să se revină la unele probleme ale dramei istorice...”

Sarea pământului

Antonio Machado

Edgar Faure a luat startul

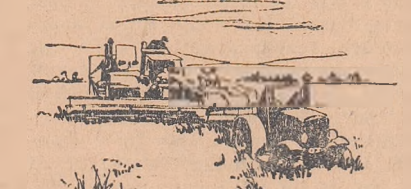
Cei de curse și un cal de bătaie

Afară, de câteva zile, vremea s-a zbrârlit nițel...

Note de la constătuirea frunțasilor în agricultură

vățătorii altora, îmbrășiindu-și meșteșugul de cultivator frunțasilor pretutindeni...

Decamdată, iată-i adunați vreo câteva sute de meșteri...

dat cam 6.500-7.000 kg. boabe la hectar.

De necrezut. Și totuși adevăr adevărat... Cu sămânța aceluia hibrid vor sămăna în primăvara toată suprafața...

tracatoare din Orașul Stalin, a adus la cunoștință întirilor că muncitorii, într-un aplendă avânt creator, vor da în martie al 25.000-lea tractor...

Pe deasupra, ei au furnizat numai în două luni 1.700 tone de piese de schimb...

Ce aplăuze au zguduit bolta Atenului, la aceste vorbe... Era o încântare să imaginezi alianța dintre muncitorii din uzine și de pe ogore...

Se elicită, cum zice acelu meșterism, via, din a cărei funcționare trebuie să rezulte cele 10.000.000 tone de buște...

Periclitul popular care gîndește astfel El n-are moare și n-are teamă de nimic...

La primăvară, la vară, vor cînta câmpurile... Acești neobosiți creatori de bolșav vor privegheta pământurile...

Iată-i: aceștia-s sarea pământului, puterea și viața noastră...

Acum zece, doisprezece ani, acești oameni formau plava cea mărunțată a februrilor...

— Datorăm asta partidului nostru drag. Să ne trăiască!...

În cele trei zile ale consfățuirii s-au perindat la tribună vreo 50 de vorbitori...

Antonio Machado, unul dintre cei mai mari poeți contemporani ai Spaniei...

Dacă francezii au cunoaște cuvintele cu care începea un vechi cîntecel de la noi...

E. FAURE: — Lejt unchiul din America. Desen de GION

Lucrurile s-au întimplat cu vreo două luni înainte ca el să fi pornit în noua-i cursă guvernamentală...

În primul moment, francezii și-au spus: „Ei, se cheamă că stăm bine! O să vină o reducere generală a impozitelor!”...

Asta l-a început. Cîrînd s-a vădit însă că alte reduceri de impozite n-au mai urmat...

neapărat inspirat de un interes personal...

Nu știm dacă această scrisoare a avut darul să convingă pe cineva...

Dar în legătură cu această chestiune e bine, credem, să mai dăm totuși unele lămuriri suplimentare...

Dei, nemiașind a se ocupa de cal de curse în Franța, Edgar Faure s-a făcut intrarea în arena internațională...

Acum, cu antrenamentul căpătat, el s-a crezut chemat — știind că puțin sînt cei aleși — să ia startul...

După întimplarea cu calii de curse, cei care au pronosticat că el nu va mai rămîne multă vreme ministru de finanțe au cîștigat...

despre faptul că din studiile publicate pînă în prezent, el au avut posibilitatea de a adînci operele...

Închind revuțana, scriitorul Petru Dumitriu a mulțumit celor care au luat parte la constătuirea...

Pentru a analiza materialele publicate în revistă în cursul anului 1954...

Cuvîntul introductiv a fost rostit de scriitorul Petru Dumitriu...

Referitor la paginile de critică, studenții, elevii și profesorii — vorbind

„Mult e dulce...”

Cum era de așteptat, „mi-am găsit beleaua”... În articolul precedent „Vechi meșteșugari”, nici pe departe nu m-am gîndit să stîrnesc o discuție la nivel...

„Versuri” pag. 60) E greu de presupus că toți cei care poezii nu cunosc disciplina călăriei...

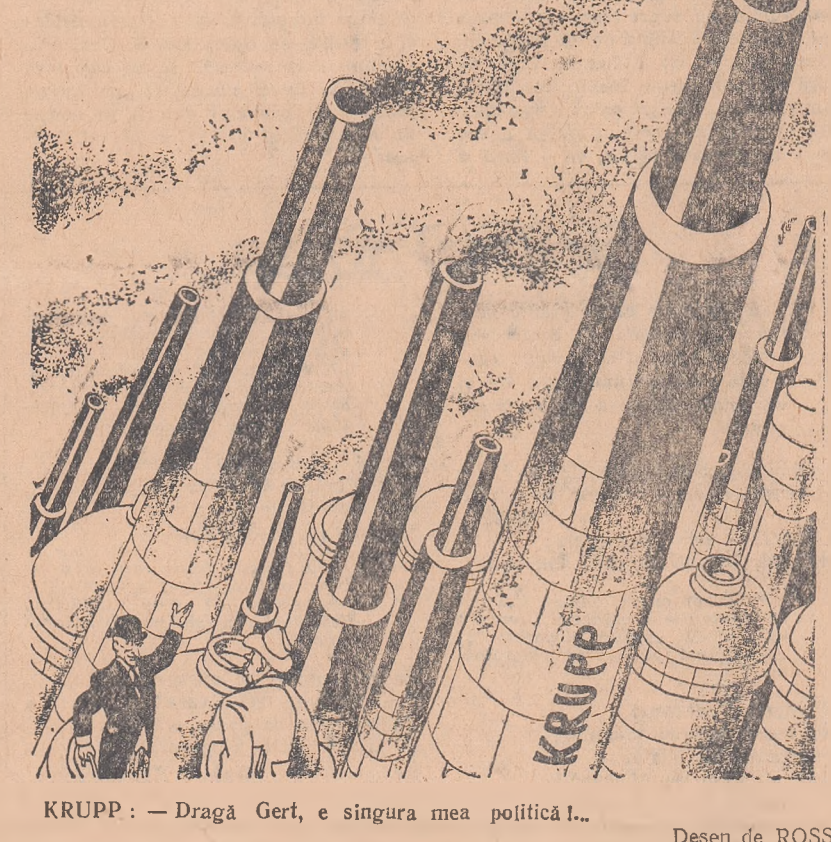
„Peste vale, peste deal, Trece-o mîndră pe un cal”

D-sa ne învătă că nu se spune „pe cal”, ci „călare”...

Într-o binecunoscută poezie, se spune de către un alt poet:

„La Sărmășețuza săi mîndru Decabal Ce-a-nrînt popoare multe de jos și de pe cal...”

Ștefan Iosif în poezia „Doina” de asemeni spune: „Sus la răscruce / Vin trei haiciuri / Pe cai mărunți”

KRUPP: — Dragă Gert, e singura mea politică!...

Red: (buimăcit) De unde știți? Colab: Și nu e vorba în noia despre piesa lui Virgil Stoeneșcu...

Red: (stupefiat): Și cînd te gîndești că alături de tovărășul Ghimpu se arăta mulțumit cînd i-am spus că nota e gata tipărită...

Red: (întrebat): Cum să gîhcesc așa, dă-mi și tu unele indicații... Colab: Hai, spune, spune...

Red: (întrebat): Cum să gîhcesc așa, dă-mi și tu unele indicații... Colab: Hai, spune, spune...

Red: (întrebat): Cum să gîhcesc așa, dă-mi și tu unele indicații... Colab: Hai, spune, spune...

Red: (întrebat): Cum să gîhcesc așa, dă-mi și tu unele indicații... Colab: Hai, spune, spune...

Note și comentarii

O surpriză „plăcută”

Red: (buimăcit) De unde știți? Colab: Și nu e vorba în noia despre piesa lui Virgil Stoeneșcu...

Red: (stupefiat): Și cînd te gîndești că alături de tovărășul Ghimpu se arăta mulțumit cînd i-am spus că nota e gata tipărită...

Red: (întrebat): Cum să gîhcesc așa, dă-mi și tu unele indicații... Colab: Hai, spune, spune...

Red: (întrebat): Cum să gîhcesc așa, dă-mi și tu unele indicații... Colab: Hai, spune, spune...

Înfilnirea „Vieții romînești” cu cititorii

Joi, 24 februarie a.c., la Casa de cultură a sindicatelor din București a avut loc întîlnirea...

Redactor-șef: Zaharia Stancu

Coloziul redactional: Mihai Beniuc, Marcel Brelșu, Eusebiu Camilar, Paul Georgescu, Alina Andruș, Eugen Jbebeanu, George Macoveșcu, redactor-șef adjuncți: Veronica Pombacu, redactor-șef adjuncți: Cicerone Theodorescu, Ion Vitner.